

Paweł Bogdan Gąsiorowski

Gąsiorowie i Gąsiorowscy : (szkic historyczny)

Bieżeńskie Zeszyty Historyczne 28, 55-135

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

GAŚIOROWIE I GAŚIOROWSCY (SZKIC HISTORYCZNY)

1. Nazwisko

Z nazwiskami Gąsior i Gąsiorowski spotykamy się dość często. Obecnie w Polsce zamieszkuje 11841 Gąsiorów oraz 8857 Gąsiorowskich. Są to zatem nazwiska dość często używane, mimo że nie tak popularne, jak: Nowakowie (203506 osób), Kowalscy (139719 osób) i Wiśniewscy (109855 osób), które rozpoczynają listę popularności polskich nazwisk. Gąsiorowie zajmują na tej liście 320. miejsce, a Gąsiorowscy 473. Przy tak częstym występowaniu tych nazwisk pewne jest to, że powstały niezależnie w różnych miejscach kraju. Zatem przyjęły je w różnych okolicznościach niepowiązane ze sobą, zupełnie obce sobie, niezależne od siebie rodziny.

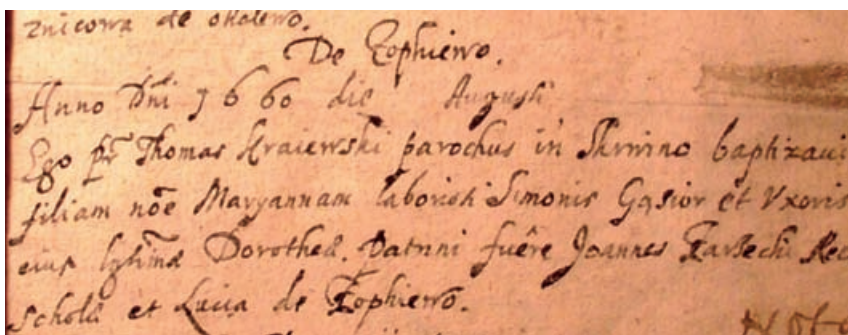
Z nazwiskiem a może przezwiskiem Gąsior spotykamy się już w XIII wieku. Nosił je wówczas Teodoryk Gąsior, znany z zapisu źródłowego z 1255 roku, a później jego potomkowie mieszkający w Prusach Wschodnich. W XIV-XV wieku ukształtowała się rodzina szlachecka Gąsiorowskich herbu Ślepowron, która przyjęła nazwisko od miejscowości Gąsiorowo. Kilka różnych miejscowości o tej nazwie mogło się przyczynić do tworzenia się nazwiska w innych miejscach. Mieszczan o nazwisku Gąsior spotykamy już w XV wieku w Warszawie.

Przezwiskiem Gąsior można było określić w różnych okolicznościach osoby pochodzące ze stanu mieszczańskiego oraz chłopskiego. Chłopi jeszcze w XVII wieku w dużej liczbie nie mieli nazwisk, a jeszcze w XVIII wieku nazwisko nie było wśród nich czymś powszechnym. Wówczas określano część z nich jedynie imieniem. Do tego dochodziło niekiedy przezwisko, które nieraz przechodziło na ich dzieci, stając się dziedzicznym nazwiskiem. Źródłem powstawania nazwisk poza przezwiskami były również uprawiane zawody (przykładowo: od młynarza - Młynarczyk, od kuśnierza - Kuśmierzak) albo imię ojca bądź dziadka (od Łukasza - Łukasiakowie, od Kazimierza - Kaźmierczakowie). Za-

tem większość Gąsiorów i Gąsiorowskich ma swoje nazwisko od przezwiska Gąsior, którym niegdyś określono z jakiejś przyczyny któregoś z przodków. Z czasem w wielu przypadkach o Gąsiorach mówiono Gąsiorowski, wzorując się na nazwiskach pochodzących przeważnie od miejscowości i stosowanych szczególnie przez rodziny szlacheckie. W ten sposób rozpowszechniło się nazwisko Gąsiorowski.

Z taką sytuacją spotykamy się także w naszej rodzinie. W pierwszym zapisie z tym nazwiskiem z parafii rościszewskiej pochodzącym z 1704 roku odnotowano urodzenie Macieja Gąsiorczyka, syna Piotra i Marianny. Następnie w 1727 roku zapisano urodzenie Franciszka Gąsiorczaka, syna Kazimierza i Marianny. Później mamy zapisy w formie Gąsior oraz Gąsiorek. Z reguły pierwszą formą określano dorosłego mężczyznę, a drugą chłopca albo kawalera. Dziewczęta zapisywano jako Gąsiorówny. Widzimy, że zapisywano tak, jak mówili zgłaszający urodzenie albo zgon, albo jak określano nowo zaślubionego. Zatem zauważamy tu wyraźnie proces przechodzenia od przezwiska do nazwiska. Możemy zadać sobie pytanie - kogo z naszej rodziny jako pierwszego w ten sposób określono. Czy był to wymieniony wyżej Piotr, któremu w 1704 roku urodził się syn Maciej, czy było to już wcześniej. Z braku źródeł historycznych nie możemy tego stwierdzić.

W 1660 roku w aktach parafii Skrwilno odnotowano urodzenie Marianny, córki Szymona i Doroty mieszkających w Zofiewie.

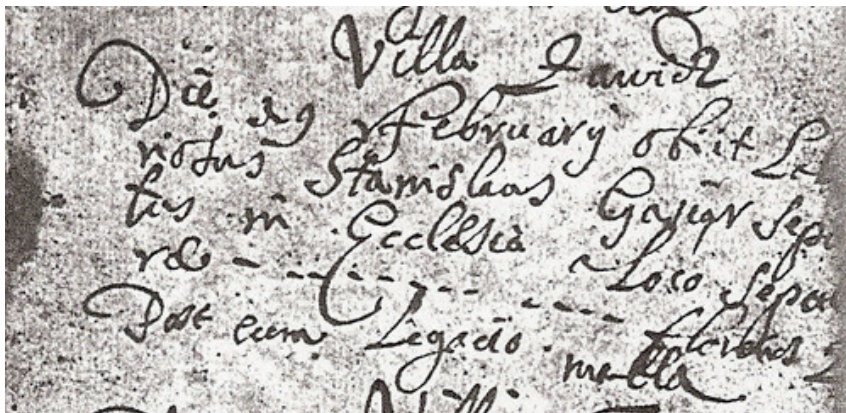
Parafia Skrwilno – akt urodzenia i chrztu Marianny, córki Szymona Gąsiora

Tłumaczenie z języka łacińskiego:

Z Zofiewa

Roku Pańskiego 1660, dnia [...] sierpnia ja ksiądz Tomasz Krajewski proboszcz w Skrwilnie ochrzciłem córkę imieniem Marianna pracowitych Szymona Gąsiora i żony jego prawowitej Doroty. Rodzice chrzestni Jan Zarzecki rektor szkoły i Lucja z Zofiewa.

W roku 1696 w Zawidzu zmarł Stanisław Gąsior. Nie podano jego wieku. Niestety, nie sposób stwierdzić, czy wymienione osoby mają jakikolwiek związek z prezentowaną tu rodziną.

Parafia Zawidz – akt zgonu Stanisława Gąsiora zmarłego 19 lutego 1696 roku

Zastanawiamy się, dlaczego kogoś przezwano „Gąsiorem”. Może miał długą szyję? Może niewyraźnie mówił, co kojarzono z gęganiami? Może hodował spore stadko gęsi? Może lubił wypić z naczynia zwanego gąsiorem więcej niż inni?...Możemy tu jedynie snuć nici fantazji, ale na pewno tego problemu nie rozwiążemy. Przed laty od pewnego leciwego Gąsiorowskiego usłyszałem taką opowieść:

Dawno, dawno temu żył na Mazowszu gospodarz niebiedny i niebogaty. Mieszkał na skraju wsi. Miał chatupinkę niewielką, ale domownikom wystarczała. Zbudowana była z bali drewnianych i solidnie pokryta dachem ze słomy. W izbie, w której toczyło się codzienne życie rodzinne, stał piec, w którym palił się ogień. Tu gospodyni gotowała strawę dla całej rodziny. Zimą z tego miejsca płynęło miłe ciepło ogrzewające całą izbę. Do sąsiedniej odświetnionej izby wchodziło rzadko. Tam przyjmowało się ważnego gościa, księdza po kołędzie.

Uprawiali kawatek ziemi. Mieli konia, krowę. Chowali świnki i drób. Wystarczało to, by utrzymać rodzinę i by dzieciśka nie chodziły głodne spać.

Gospodarz szczególnie dumny był z gromadki dorodnych gęsi. Ileż z nich było pożytku. Znosiły duże jaja, które dawały positek rodzinie. Z ich pierza i puchu robiono poduszki i pierzyny. Takie grube pierzyny były szczególnie cenne zimą. Dzieciaki przykryte potężną pierzyną mogły spać spokojnie nawet wówczas, gdy mrozy nie pozwalały dogrzać należycie izby, a nad ranem w domu było już dość zimno. Pierze z gęsi pozyskiwało się nie tylko po ich zabiciu. Kilka razy w roku dokonywał się dość drastyczny zabieg podskubywania gęsi. Wówczas w umiejętny sposób usuwano im część miękkiego i luźno trzymającego się pierza. Było to dla ptaków mało sympatyczne, a niekiedy bolesne, gdy wrywano niewłaściwe pióra. Potem przez parę tygodni gęsi wyglądały niezbyt elegancko, dopóki nie urosły im nowe pióra. Zabita gęś dawała rodzinie dużo mięsa na kilka obiadów, wszak mięsem wówczas nie objadano się zanadto. Trzeba zaznaczyć, że gęś nie mogła być za długo chowana, gdyż mięso starej gęsi jest twarde i nie sposób je ugotować.

Pewnego lata na Polskę najechali Szwedzi, którzy przyplłynęli zza morza i panoszyli się po całym kraju, niszcząc go i rabując, co się dało. Dotarli też na nasze Mazowsze. Tu też siali strach i grozę, a w Skrwilnie nawet księdza wikarego zamordowali. Każdego dnia, bądź nocy mogło się coś złego wydarzyć.

Którejś nocy naszego gospodarza wyrwał ze snu głośny wrzask własnych gęsi. Zaniepokojony wybiegł z domu. Kilka gęsi jak oszalałych biegało z krzykiem po podwórku i machało skrzydłami. W wiosce był pożar. Palily się stodoły w sąsiednich gospodarstwach. Za parę minut mogły się zająć domy i splonąć cała wieś wraz ze śpiącymi mieszkańcami.

Szybko zaczął uderzać głośno w wiszący na pobliskim drzewie kawał żelaza służący do alarmowania mieszkańców w razie niebezpieczeństwa. Dźwięk obudził sąsiadów. Zaczęli wybiegać z domów. Kto żyw przystąpił do gaszenia żywiołu. Na szczęście splonęły tylko stare stodołki. Domy ocalały. Natomiast rychło spostrzeżono, że wrota obórek były pootwierane i pozabierane bydło i konie. Ślady prowadziły w kierunku pobliskiego miasteczka, gdzie stacjonował oddział wojska szwedzkiego. Wszyscy wiedzieli, że rabunku dokonała grupa Szwedów. Nie było szans na odzyskanie dobytku.

Gospodarz, którego gęsi obudziły, nie chciał już ich zabijać

i jeść. Wiedział, że dzięki nim uratowało się jego domostwo, a może i cała rodzina. Gęsi chodziły po podwórku, dopóki nie pozdychały ze starości. A później też lubił mieć dwie, trzy gęsi, by były ozdobą podwórza, a nie były chowane z przeznaczeniem na mięso. Sąsiedzi mówili, że chodzi między gęsiami jak ten gąsior. Przyłgnęło to do niego. Zaczęto go nazywać Gąsiorem, a potem, gdy dożył sędziwych lat - Starym Gąsiorem, a jego synów Gąsiorzakami.

Wiemy, że ukształtowane w XVIII wieku nazwisko prezentowanej rodziny w formie „Gąsior” niekiedy zapisano jako „Gąsiorowski”. Jeszcze w XIX wieku używano tych form wymiennie. Mogło to zależeć od kaprysu księdza, sporządzającego akt. W większości gałęzi zwyciężyła forma „Gąsiorowski”. Jedna z gałęzi zachowała do dzisiaj dawniejszą formę „Gąsior”. W rozmowach w życiu codziennym używa się wymiennie form „Gąsior” i „Gąsiorowski” dla określenia członków rodziny.

Poza prezentowaną w tym tekście rodziną były w okolicy inne, nie mające ze sobą powiązania genealogicznego. Już od początków XIX wieku w parafii Skrwilno zamieszkiwali Gąsiorowscy o nieustalonym pochodzeniu, którzy w kolejnych pokoleniach się rozgałęzili i do dzisiaj ich potomków tam spotykamy. W I połowie XIX wieku osiadł w okolicach Sierpca Jan Gąsiorowski (ur. 1787 – zm. 1846), syn Antoniego. Pochodził z Ostrowitego w powiecie lipnowskim. Potomkowie jego syna Jakuba obecnie licznie zamieszkują w Sierpcu i okolicy. W ciągu XX wieku osiedlali się przedstawiciele jeszcze innych rodzin o interesującym nas nazwisku.

2. Gniazdo rodzinne

Nie zachowały się najdawniejsze oryginalne akta metrykalne parafii rościszewskiej, w których odnotowywano miejsca urodzeń, zgonów, zamieszkiwania nowożeńców. Te osiemnastowieczne księgi spłonęły podczas pożaru plebanii w 1869 roku. Zachował jednak wykonany w latach pięćdziesiątych spis tych akt, zwany sumariuszem. Wypisano w nim w tabelach informacje (jedynie imiona, nazwiska i daty) zawarte w aktach z lat 1692-1807. Na podstawie późniejszych akt możemy jednak dowiedzieć się, że rodzina na pewno już w pierwszej połowie XVIII wieku zamieszkiwała w Poliku. Nie wiemy jednak, od kiedy tam

żyła i skąd przybyła. Możemy jednak tę miejscowość uznać za gniazdo rodzinne. Część rodziny w XVIII wieku mieszkała w Borowie. Nie jesteśmy w stanie w pewny sposób stwierdzić, która z tych wiosek jest pierwszą kolebką rodziny. Wydaje się, że mógł to być Polik.

Polik i Borowo – „Mappa szczegulna Woiewodztwa Płockiego i Ziemi Dobrzyńskiej” z 1784 roku

Polik jest wioską położoną 3 km na północ od Rościszewa. Pierwszą o nim wzmiankę w źródłach znajdujemy w roku 1415, kiedy to wymienieni są w źródłach Jan i Paweł z Polika. Nie wiemy, kiedy nastąpiła zmiana właściciela Polika. Wraz z resztą dóbr rościszewskich w latach trzydziestych XV wieku (lub nieco wcześniej) był własnością Adama z Życka herbu Junosza, kasztelana gostynińskiego. Być może, że wówczas przeorganizowano wioskę, określając sposób płacenia dziesięciny na rzecz kościoła w Rościszewie. Po upływie wolnizny mieszkańcy Polika mieli płacić dziesięcinę snopową. W 1440 roku dobra rościszewskie zostały podzielone przez synów Adama z Życka. Jego potomkowie przyjęli nazwisko Rościszewscy. Byli oni dziedzicami Polika do XVIII wieku. Pod koniec XVI wieku Polik liczył około 120 hektarów

ról osadzonych kmiciami. W 1713 roku został strawiony przez pożar. Ciekawostką jest fakt nazywania jeszcze w XX wieku przez sąsiadów z okolicznych wiosek mieszkańców Polika „*Palickie Świdry*”. Ma się to odnosić do wojen szwedzkich i zamieszkania tam jakichś osób szwedzkiego pochodzenia. Nie wiemy, czy dotyczy to „potopu szwedzkiego” (1655-1660), czy wojny północnej (1700-1720). W ogóle trudno powiedzieć, ile w tym prawdy, a ile legendy. W 1789 roku było w Poliku 26 dymów, podobnie w 1817 roku 26 dymów i 179 mieszkańców. Podobna liczba budynków i mieszkańców utrzymywała się w późniejszych latach. W XVIII wieku poszczególne części Polika zostały wykupione przez Jeżewskich, którzy zostali nowymi właścicielami dóbr rościszewskich, w tym również Polika. Zatem uchwytnie początki naszej rodziny w pierwszych dziesięcioleciach XVIII wieku odnoszą się do czasów, kiedy właścicielami Polika byli Rościszewscy. Potem, kiedy nasza rodzina się rozrastała, Polik był własnością Jeżewskich.

Borowo jest wioską położoną 3 km na zachód od Rościszewa, na wschodnim brzegu rzeki Skrwy. Pierwszą o nim wzmiankę w źródłach znajdujemy w 1440 roku. Wówczas należało do rozległych dóbr rościszewskich będących własnością potomków Adama z Życka herbu Junosza, którzy przyjęli nazwisko Rościszewscy. W XV wieku w wiosce była kaplica należąca do parafii rościszewskiej, w której odprawiano nabożeństwa, poza ważniejszymi świętami, kiedy wierni mieli przybywać do kościoła parafialnego. Z czasem części Borowa przeszły na własność krewnych rodziny Rościszewskich. W XVIII wieku Borowo znalazło się w rękach rodziny Jeżewskich. W 1817 roku w Borowie było 17 dymów i 92 mieszkańców. Pośród nich byli również Gąsiorowie.

3. Najstarsze pokolenia

Pokolenia I – III

Najstarszą wzmianką dotyczącą Gąsiorów odnotowaną w sumariuszu parafii rościszewskiej jest zapis z 13 lutego 1704 roku. Wpisano tu urodzenie **Macieja** Gąsiorczyka, syna **Piotra** i Marianny. Dalszych losów Macieja nie znamy. Pod datą 15 kwietnia 1737 roku odnotowano zgon Gąsiorki (nie podając imienia), a za 10 dni, 25 kwietnia zgon Gąsiora (również nie podając imienia). Byli to zapewne starsi przedstawici-

ciele rodziny. Prawdopodobnie to byli rodzice Kazimierza (zm. 1736). Gdy zmarli, już po śmierci Kazimierza, to zgłaszający w parafii ten fakt wnukowie albo sąsiedzi nie potrafili podać ich imion. Przyjmujemy, że były to prawdopodobnie daty śmierci Marianny i Piotra.

Data.		Tawiska i Anna.		Mawitka i Anna Podkościw.		Kościw.	
Data Urodzenia. Parafii.		Tawiska i Anna.		Mawitka i Anna Podkościw.		Kościw.	
12.	Marzec 1792.	4. Władysław	Jan Mawitka.	Władysław i Anna	Jan Mawitka.	26	
4.	"	5. Władysław	Jan "	Władysław i Ewa	Jan "	4.	
8.	"	5. Władysław	Jan "	Władysław i Maryanna	"	"	
5.	Świętoja	7. Władysław	Katka	Michał i Anna	Jan "	"	
22.	Świętoja	8. Władysław	Maryanna	Andrzej i Serafina z Brzeznowickich.	"	11.	
7.	Świętoja	8. Władysław	Barbara	Katka i Anna z Kajetanowickich.	"	12.	
4.	Marzec	9. Władysław	Władysław	Mary i Władysław	Jan Mawitka	"	
22.	Marzec 1794.	9. Władysław	Katka	Katka i Anna z Kajetanowickich.	"	16.	
8.	Świętoja	9. Władysław	Anna	Andrzej i Serafina z Brzeznowickich.	"	17.	
12.	"	9. Władysław	Anna	Albort i Apollonia	Jan Mawitka.	"	
→ 12.	Świętoja	9. Władysław	Mary	Piotr i Maryanna	Jan "	"	
5.	Marzec 1791.	9. Władysław	Maryanna	Albort i Apollonia	Jan "	25.	
16.	Świętoja	9. Władysław	Andrzej	Jan i Barbara	Jan "	28.	
24.	Świętoja	9. Władysław	Maryanna	Katka i Maryanna	Jan "	31.	

Fragment strony sumariusza akt parafii Rościszewo z odnotowanym pod 1704 rokiem zapisem urodzenia Macieja, syna Piotra

Dwa razy został odnotowany w aktach **Kazimierz**. Pod datą 30 marca 1727 roku zapisano urodzenie Franciszka Gąsiorczaka, syna Kazimierza i Marianny. Natomiast 26 września 1736 roku zgon Kazimierza Gąsiora. Możemy z dużym prawdopodobieństwem przyjąć, że Kazimierz był synem wyżej wspomnianego Piotra. Od 1739 roku w aktach pojawiają się następnymi przedstawiciele rodziny: Piotr, Tomasz, Jan i Katarzyna. Wydaje się, że były to dzieci Kazimierza. Zastanawia jednak brak informacji o ich urodzeniach w sumariuszu parafii rościszewskiej. Może urodzili się poza parafią. Mimo ograniczonej możliwości zmiany miejsca zamieszkania przez ludność włościańską takie fakty jednak występowały. Mogło to się zapewne odbywać na przykład w ramach rozległych dóbr należących do rodziny Rościszewskich. Trudno tu jednak o jakiegokolwiek wskazówki. Może wiąże się to z odbudową wsi Polik strawionej w 1713 roku przez pożar. Po śmierci Kazimierza została zatem Marianna prawdopodobnie z gromadką dzieci, które po kilkunastu latach żeniła, co już zostało odnotowane w aktach.

Piotr (II), prawdopodobnie syn Kazimierza i Marianny, mógł urodzić się chyba w latach 1709-19. W 1739 roku poślubił w Rościszewie Urszulę (bez nazwiska). Utrudnia to pewne określenie jej pochodzenia. Prawdopodobnie była córką Mikołaja i Zofii urodzoną 19 października 1712 roku. Nie wiemy, czy oboje Piotr i Urszula pochodzili z Polika, czy tylko jedno z nich. Z tą miejscowością było związane ich życie. Do-czekali się czworga dzieci - Antoni, Maciej, Marianna i Jan i gromadki wnuków. Urszula zmarła 6 marca 1783 r., a Piotr wkrótce 2 listopada tegoż roku.

Pamiętkowa pieczętka wykonana w 1989 roku w 250. rocznicę ślubu Piotra i Urszuli

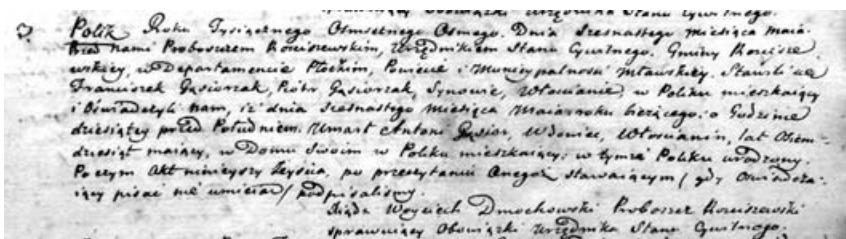
Tomasz, prawdopodobnie syn Kazimierza i Marianny, mógł urodzić się najprawdopodobniej w latach 1712-22. 28 stycznia 1742 roku poślubił w Rościszewie Małgorzatę Maćkównę, urodzoną 9 czerwca 1719 roku. Tak ją nazwano, gdyż była córką Macieja (bez nazwiska) i Katarzyny. Tomasz i Małgorzata mieli pięcioro dzieci: Andrzeja, Jana, Mariannę, Katarzynę i Mariannę. Tomasz zmarł 21 sierpnia 1774 roku. Daty zgonu Małgorzaty nie znaleziono.

Jan (I), prawdopodobnie syn Kazimierza i Marianny, mógł urodzić się najprawdopodobniej w latach 1712-22. 24 lutego 1742 roku poślubił w Rościszewie Katarzynę Królównę. Miał z nią córkę Katarzynę. Dalszych ich losów nie znamy.

Katarzyna, prawdopodobna córka Kazimierza i Marianny, mogła urodzić się najprawdopodobniej w latach 1720-30. 20 stycznia 1750 roku poślubiła w Rościszewie Fabiana Siwka. Nie znaleziono pewnej daty urodzenia Fabiana. Może odnotowany pod datą 19 stycznia 1727 roku fakt urodzenia Fabiana (bez nazwiska), syna z nieprawego łoża rodziców, których imion nie podano, dotyczy interesującej nas osoby. Dziećmi Katarzyny i Fabiana byli: Tomasz, Jan, Agnieszka (żona Szymona Pietrzaka), Ewa (żona Mikołaja Zielażkowskiego), Anna i Adam. Katarzyna zmarła w 1793 roku. Daty zgonu Fabiana nie znaleziono.

Franciszek (I), syn Kazimierza i Marianny, urodził się 30 marca 1727 roku. Poza datą urodzenia nie mamy o nim innych informacji.

Pokolenie IV

Archiwum Państwowe w Płocku.
Parafia Rościszewo – akt zgonu 3/1808-1809

3. Polik.

Roku Tysiącznego Osmsetnego Osmego. Dnia Szesnastego miesiąca maia. Przed nami Proboszczem Rosciszewskim, Urzędnikiem Stanu Cywilnego, Gminy Rosciszewskiej, w Departamencie Płockim, Powiecie i Muncypalności Mławskiej. Stawili się Franciszek Gąsiorzak, Piotr Gąsiorzak, Synowie, Włościanie w Poliku mieszkający i Oświadczyli nam, iż dnia szesnastego miesiąca maia roku bieżącego o Godzinie dziesiątej przed Południem. Umarł Antoni Gąsior, Wdowiec, Włościanin, lat Osiemdziesiąt maiaący, w Domu swoim w Poliku mieszkający: w tymże Poliku urodzony. Po czym Akt niniejszy Zeyścia, po przeczytaniu Onegoż stawaiącym (gdy oświadczaicy pisać nie umieią) podpisalismy.

Xiądz Woyciech Dmochowski Proboszcz Rosciszewski sprawuiący
Obowiązki Urzędnika Stanu Cywilnego.

Antoni, syn Piotra i Urszuli, urodził się 1 czerwca 1741 roku w Poliku. 11 lutego 1770 roku w Rościszewie poślubił Mariannę Strzelców (ur. 4 VII 1751), córkę Jana i Agnieszki z Makosów. Rodzina Strzelców (niekiedy pisano – Strzelczak, a później Strzelecki) była zakorzeniona w parafii rościszewskiej i stopniowo rozradzała się. Antoni i Marianna mieszkali w Poliku. Ich dziećmi byli: Marianna, Róża, Franciszek, Piotr, Marianna, Agnieszka, Kazimierz, Jakub i Bartłomiej. Ich synem mógł być jeszcze Paweł, o ile pojedyncza wzmianka o nim nie jest pomyłką. Marianna zmarła 9 czerwca 1793 roku. Antoni został z gromadką dzieci. Starsze musiały mu pomagać przy wychowaniu najmłodszego rodzeństwa. Antoni zmarł 16 maja 1808 roku w Poliku.

Maciej, syn Piotra i Urszuli, urodził się 27 lutego 1746 roku. Dalejszych jego losów nie ustalono.

Marianna, córka Piotra i Urszuli, urodziła się 9 lutego 1749 roku. Zapewne to ona 22 listopada 1789 roku w Rościszewie poślubiła Wojciecha Kowalczyka (ur. 23 III 1763), syna Adama i Marianny z Borowskich. Ich dziećmi byli: Mikołaj, Marianna i Szczepan. Marianna zmarła 16 lipca 1794 roku. Świeżo owdowiały Wojciech poślubił 13 lipca 1794 roku Agnieszkę Kazimierczankę.

Jan (III), syn Piotra i Urszuli, urodził się 10 marca 1754 roku. Prawdopodobnie to on potem zamieszkiwał w Poliku z kolejnymi dwiema żonami i dziećmi. Określamy go jako **Jana „z Polika”**. (Mamy bowiem pewne wątpliwości, czy informacje te nie dotyczą jego krewnego Jana, syna Tomasza.) Jan „z Polika” poślubił 14 lutego 1779 roku Rozalię Michałową ze Strzelczaków (ur. 27 VIII 1747), córkę Jana i Agnieszki z Makosów, siostrę wyżej wymienionej Marianny, żony Antoniego Gąsiora. Była wdową po Michale Kasprzaku. Jan i Rozalia mieli troje dzieci: Zygmunta, Elżbietę i Jana. Rozalia zmarła 7 listopada 1786 roku. Jan 11 lutego 1787 roku w Rościszewie poślubił Mariannę z Roźniaków (ur. ok. 1763 w Rościszewie), córkę Łukasza. Urodziła mu ona sześćoro dzieci: Ewę, Magdalenę, Mariannę, Jana, Jakuba i Andrzeja. Marianna zmarła 6 marca 1813 roku w Poliku. Jan „z Polika” zmarł 3 czerwca 1829 roku tamże.

Andrzej, syn Tomasza i Małgorzaty, urodził się 25 listopada 1744 roku. Dalszych jego losów nie ustalono.

Jan (II), syn Tomasza i Małgorzaty, urodził się 19 lipca 1750 roku. Prawdopodobnie potem zamieszkiwał w Borowie. (Mamy wątpliwości, czy podane tu informacje nie dotyczą jego krewnego Jana, syna Piotra.) **Jan „z Borowa”** 28 października 1787 roku poślubił Elżbietę z Pacholczaków (ur. 8 XI 1765 we Wrześni), córkę Andrzeja i Ewy. Urodziła mu sześcioro dzieci: Mariannę, Antoniego, bliźnięta Kazimierza i Agnieszkę, Jana oraz Józefa. Jan „z Borowa” był sołtysem w Borowie. Zmarł 23 grudnia 1796 roku w Borowie. Elżbieta poślubiła Adama Joniaka, który pomagał wychować pasierbów. Elżbieta zmarła 13 marca 1813 roku w Borowie.

Marianna, córka Tomasza i Małgorzaty, urodziła się 28 stycznia 1754 roku. Zapewne zmarła w dzieciństwie.

Katarzyna, córka Tomasza i Małgorzaty, urodziła się 1 listopada 1756 roku. 31 sierpnia 1788 roku w Rościszewie poślubiła Wojciecha Roźniaka (ur. 17 XI 1752), syna Stanisława i Katarzyny. Mieli syna Jana. Dalszych ich losów nie ustalono.

Marianna, córka Tomasza i Małgorzaty, urodziła się 15 sierpnia 1763 roku. Zapewne to ona 29 września 1783 roku w Rościszewie poślubiła Józefa Ogrodowego zwanego też Zielińskim. Dziećmi Marianny i Józefa byli: Katarzyna (żona Gabriela Ossowskiego zwanego też Sowińskim), Wojciech i Agnieszka. Józef zmarł 2 lutego 1795 roku, a Marianna 15 sierpnia 1810 roku w Rościszewie.

Katarzyna, córka Jana i Katarzyny z Królów, urodziła się 30 listopada 1744 roku. Dalszych jej losów nie ustalono.

Pokolenie V i rozgałęzienie rodziny

Paweł, być może był to syn Antoniego i Marianny ze Strzelczaków, został odnotowany jedynie raz. Był świadkiem w akcie zgonu Jana

„z Polika” w 1829 roku, gdzie napisano, że miał wówczas 58 lat i był gospodarzem w Poliku. Możliwe, że chodzi tu o innego z Gąsiorów, któremu w zapisie pomyłono imię. Zatem nie mamy pewności, czy Paweł w ogóle istniał?

Marianna, córka Antoniego i Marianny ze Strzelców, urodziła się 22 lutego 1771 roku. Nie mamy o niej dalszych informacji. Prawdopodobnie zmarła młodo.

Róża, córka Antoniego i Marianny ze Strzelców, urodziła się 26 sierpnia 1773 roku. Dalszych jej losów nie ustalono.

Franciszek (II), syn Antoniego i Marianny ze Strzelców, urodził się 9 października 1774 roku w Poliku. 21 listopada 1796 roku w Rościszewie poślubił Agnieszkę Stefanównę (ur. 15 I 1775 we Wrześni), córkę Szczepana (Stefana) Kuśmierzaka albo Jaworskiego i Barbary. Jej rodzina przez kilka pokoleń używała wymiennie albo wręcz równolegle dwóch nazwisk – Kuśmierzak i Jaworski. Przez siedemnaście lat małżeństwa Franciszek i Agnieszka mieszkali zapewne cały czas w Poliku, gdzie Franciszek pełnił funkcję sołtysa (1809). Tu urodziło im się sześcioro dzieci: Jan, Marianna, Franciszka, Grzegorz, Walenty i Marianna. Agnieszka zmarła 23 października 1813 roku w Poliku. Po upływie roku owdowiały Franciszek poślubił w Rościszewie 10 października 1814 roku Jadwigę Więckowską (ur. ok. 1786 w Woli Kanigowskiej w parafii Unierzyż), córkę Andrzeja i Katarzyny z Gizińskich. W Poliku była i mieszkała jako „za dziewczkę służącą”. Z początku przez kilka lat zamieszkiwali w Poliku. Później, może pod wpływem możliwości przesiedlania się od wprowadzenia prawa obowiązującego w Księstwie Warszawskim, mieszkali w Maku, a następnie w Budach Kosemskich. Jadwiga zmarła 15 listopada 1832 roku na Budach Lipa. Z tego małżeństwa pochodziło sześcioro dzieci: Walenty, Józefa, Rozalia, Katarzyna, Anna i Antoni. 3 września 1834 roku w Bieżuniu Franciszek, mieszkający wówczas w Maku, poślubił Annę z Gajewskich (ur. ok. 1784 w Linnem), córkę Jana i Ewy, wdowę po Władysławie Sygowskim (Zygowskim), zmarłym 11 maja 1832 roku. Zapewne nie byli zbyt majątni. Franciszek zmarł 8 marca 1840 roku w Maku jako wyrobnik. Anna zmarła 24 maja 1850 roku w Zalesiu. Jej pozycję społeczną

określono jako „przysłonica”. Trudno określić, przy jakiej rodzinie dożyła swoich ostatnich dni.

Od Franciszka pochodzi gałąź zgagowsko-babiecka, której najmłodsze pokolenie mieszkają w różnych miejscach kraju, a kilka osób do dzisiaj zamieszkuje w Babcu Piasecznym.

Piotr (III), syn Antoniego i Marianny ze Strzelców, urodził się 29 czerwca 1777 roku. 20 lutego 1803 roku w Rościszewie poślubił Katarzynę z Pacholczaków (ur. 1764), wdowę po Wawrzyńcu Olewniku. Piotr i Katarzyna mieli troje dzieci: Agnieszkę, Wiktorię i Wojciecha, z których dwoje zmarło młodo. Piotr zmarł 1 grudnia 1830 roku w Jonnem. Może tam szukał zarobku – w Jonnem wówczas mieszkał jego brat Bartłomiej. Katarzyna zmarła za rok - 29 grudnia 1831 roku w Poliku. Jednym ze zgłaszających zgon był jej syn z pierwszego małżeństwa – Mateusz Olewnik. Może on opiekował się owdowiałą matką.

Marianna, córka Antoniego i Marianny ze Strzelców, urodziła się 19 marca 1780 roku. Prawdopodobnie to ona zawarła w Rościszewie 31 lipca 1796 roku małżeństwo z Kazimierzem Dobrzelewskim. Wiele wskazuje na to, że Kazimierza częściej nazywano Piątkowskim niż Dobrzelewskim. Ostatecznie rodzina funkcjonowała z nazwiskiem Piątkowscy. Marianna zmarła przed 31 października 1819 roku. Dziećmi Kazimierza i Marianny byli: Wojciech, Katarzyna i Bartłomiej.

Agnieszka, córka Antoniego i Marianny ze Strzelców, jest znana jedynie z zapisu dotyczącego jej zgonu, który nastąpił 29 listopada 1783 roku. Zapewne zmarła jako dziecko, być może krótko po urodzeniu.

Kazimierz (II), syn Antoniego i Marianny ze Strzelców, urodził się 28 lutego 1784 roku w Poliku. Pierwszą jego żoną była Małgorzata Puszcz (ur. ok. 1790), córka Antoniego i Jadwigi. Z początku małżonkowie zamieszkali w Zimolzie, przy rodzicach żony, gdzie urodziła im się najstarsza córka Marianna Joanna. Następnie Kazimierz z żoną mieszkał w Budach Mak niekiedy również nazywanymi Budami Sosnowiec. Ostatecznie dla tejże niewielkiej wioski ukształtowała się nazwa Mak. Nie umiemy powiedzieć, na jakiej wielkości gospodarstwie pracowali. Pewnie nie było tego za dużo, a ziemia po wykarczowanym lesie

Zimolza. Stąd pochodziła Małgorzata, żona Kazimierza (II).
Krzyż z 1815 roku, fot. P. B. Gąsiorowski

nie była zbyt urodzajną. W Maku Gąsiorom urodziło się dziesięcioro dzieci: Rozalia, Anna, Józef, Jan, Teofila, Katarzyna, Antoni, Marianna, Wojciech i Mateusz. 13 stycznia 1838 roku zmarła Małgorzata. Kazimierz pozostał z gromadką dzieci. Co prawda, najstarsze trzy córki już były wydane za mąż, ale pozostało sześcioro lub siedmioro, z których najmłodsze liczyło jeden rok i cztery miesiące. Już 12 maja 1839 roku Kazimierz poślubił w Lutocinie Mariannę z Kulkowskich (ur. ok. 1799 w Mojnowie), córkę Wojciecha i Agnieszki z Rutków, wdowę po Kazimierzu Olejniczaku. Marianna była komornicą mieszkającą w Obrębie. Poprzez nowe małżeństwo przyjęła na siebie wiele obowiązków, ale awansowała, stawała się żoną gospodarza. Kazimierz zmarł 12 czerwca 1853 roku w Maku.

Od Kazimierza pochodzi gałąź makowska, której młodsze pokolenia żyją do dzisiaj rozproszeni w kraju i zapewne za granicą.

Jakub, syn Antoniego i Marianny ze Strzelców, urodził się 3 lipca 1786 roku w Poliku. Żoną jego została kilka lat młodsza Marianna Świątek (ur. ok. 1788/94), córka Jana i Katarzyny. Mieszkali w Maku (Sosnowcu). Może osiedlili się tam za sprawą starszego brata Kazimierza, który kilka lat wcześniej tam zamieszkał. Mieli dwóch synów: Jana i Piotra. Jakub zmarł 9 maja 1823 roku w Maku. Marianna za rok -

30 maja 1824 - roku poślubiła w Bieżuniu kilka lat młodszego od siebie Mateusza Pruskiewicza (Pruskiewicza), syna Jana i Marianny zamieszkałych w Sadłowie. Nowi małżonkowie wraz z małym Piotrem w pewnym momencie osiedli w Serokach, prawdopodobnie przy rodzicach Marianny.

Od Jakuba pochodzi gałąź serocka, której udało się odnaleźć dwa pokolenia.

Bartłomiej, najmłodszy syn Antoniego i Marianny ze Strzelców, urodził się 14 sierpnia 1789 roku w Poliku. Gdy miał niespełna cztery lata, stracił matkę. Wychowywał się pod opieką niewątpliwie zapracowanego ojca i starszego rodzeństwa. Prawdopodobnie dość wcześnie szukał zatrudnienia w okolicy. 4 listopada 1822 roku w Bieżuniu poślubił Mariannę Puszczównę (ur. 1804 w Jonnem), córkę Walentego i Agnieszki. Od tego czasu losy Bartłomieja do końca długiego życia związały się z Jonnem. Jego kondycja gospodarcza nie była wysoka. W aktach określany jest przeważnie jako komornik lub wyrobnik. Dopiero w ostatnich latach życia nazywany jest gospodarzem, co świadczy o podniesieniu jego pozycji majątkowej i społecznej. Z małżeństwa z Marianną urodziło się ośmioro dzieci: Jan, Małgorzata, Katarzyna, Jakub, Petronela, Paweł Piotr, Franciszek i Paweł. Marianna zmarła 12 października 1860 roku w Jonnem.

Bartłomiej 2 czerwca 1862 roku zawarł w Bieżuniu związek małżeński z Marianną z Marków (ur. ok. 1822 w Obrębie), córką Stanisława i Franciszki, wdową po Mateuszu Pietrzaku. Marianna zmarła 27 listopada 1871 roku w Jonnem. Za rok Bartłomiej ponownie wszedł w związek małżeński. 12 listopada 1872 poślubił w Bieżuniu pannę młodszą o około 48 lat Annę określoną nazwiskiem Golubska czyli Cholibska. Była córką Michała i Ewy z Makowskich, urodziła się w Nowym Mieście „w Królestwie Pruskim”, a mieszkała w Bieżuniu jako wyrobnica. Bartłomiej zmarł 9 grudnia 1875 roku w Jonnem, doczekawszy sędziwego wieku 86 lat. Owdowiała Anna poślubiła 20 listopada 1876 roku wdowca Andrzeja Karpińskiego.

Od Bartłomieja pochodzi gałąź jonnańsko-serocka, której najmłodsze pokolenia mieszkają w różnych miejscowościach, w tym w Serokach, oraz najprawdopodobniej w USA.

Zygmunt, najstarszy syn Jana „z Polika” i Rozalii ze Strzelczaków, urodził się 3 maja 1780 roku zapewne w Poliku. 14 lutego 1803 roku w Rościszewie poślubił Mariannę Szymanównę (ur. ok. 1780). W późniejszych zapisach określana jest nazwiskiem „Szymaniakówna”. Niestety, nie udało się ustalić na temat jej pochodzenia. Zapewne przez cały okres małżeństwa zamieszkiwali w Poliku na gospodarstwie. Zmarli wkrótce po sobie: Marianna 23 marca, a Zygmunt 1 kwietnia 1840 roku w Poliku. Ich dziećmi byli: Małgorzata, Katarzyna, Magdalena, Szczepan, Anna, Józefa, Szymon, Kunegunda i Józef.

Od Zygmunta wywodzi się gałąź policka, której znamy jedynie dwa pokolenia.

Elżbieta, córka Jana „z Polika” i Rozalii ze Strzelczaków, urodziła się 4 lipca 1783 roku zapewne w Poliku. 22 maja 1811 roku w Rościszewie poślubiła Antoniego Zbrzeźnego (ur. 14 VI 1786), syna Ignacego i Marianny z Berków, pochodzącego z Polika. W trakcie małżeństwa określany jest jednak nazwiskiem Pawlak. Antoni i Elżbieta do końca życia mieszkali na gospodarstwie w Poliku. Antoni zmarł 20 listopada 1833 roku w Poliku. Elżbieta przeżyła go o blisko 20 lat i zmarła 19 stycznia 1853 roku także w Poliku. Dziećmi ich byli: Anna (ur. 1812), Franciszka (ur. 1814), Jan (ur. ok. 1816 – zm. 1857), Katarzyna (ur. 1818 – zm. 1841), Jakub, Rozalia, Marianna (ur. ok. 1824) i Wojciech (ur. ok. 1829 – zm. 1835).

Jan, zapewne syn Jana „z Polika” i Rozalii ze Strzelczaków, znany jest tylko z jednego zapisu. Odnotowano w sumariuszu pod datą 4 sierpnia 1788 roku zgon Jana Gąsiora, w rubryce dotyczącej rodziców, podając jedynie imię ojca – Jan. Taki zapis stosowano w ówczesnych aktach zgonu parafii rościszewskiej dotyczących dzieci w przypadku, gdy matka już nie żyła. Odpowiada to sytuacji Jana „z Polika”, którego pierwsza żona Rozalia już od 1785 roku nie żyła. Zatem prezentowany Jan prawdopodobnie urodził się krótko przed śmiercią matki. Jego daty urodzenia nie znaleziono.

Ewa, córka Jana „z Polika” i Marianny z Roźniaków, urodziła się 6 stycznia 1791 roku. Nie możemy nic powiedzieć o jej życiu. Zmarła 23 kwietnia 1827 roku w Rościszewie, gdzie przebywała na służbie.

W aktach parafii goleszyńskiej znajduje się akt urodzenia 30 grudnia 1813 roku w Białyszewie bliźniąt: Marianny i Katarzyny. Były to nieślubne dzieci Ewy mającej 20 lat. Można przypuszczać, że matka bliźniąt jest tą przedstawianą.

Magdalena, córka Jana „z Polika” i Marianny z Roźniaków, urodziła się 12 lipca 1795 roku. Zapewne zamieszkiwała w Poliku w rodzinnym domu przy ojcu i bracie Zygmuncie. Zmarła 20 października 1825 roku w Poliku.

Marianna, córka Jana „z Polika” i Marianny z Roźniaków, urodziła się około 1790/98 roku. 6 marca 1818 roku urodziła w Poliku nieślubną córkę Mariannę. Wyszła za mąż za bliżej nieznanego Krystiana. Zmarła jako wyrobnica 29 listopada 1830 roku w Poliku.

Jan, syn Jana „z Polika” i Marianny z Roźniaków, urodził się 11 lipca 1798 roku. Dalszych jego losów nie znamy.

Jakub, syn Jana „z Polika” i Marianny z Roźniaków, jest nam znany jedynie z zapisu informującego o jego zgonie, który nastąpił 11 stycznia 1880 roku. Zmarł jako dziecko.

Andrzej, syn Jana „z Polika” i Marianny z Roźniaków, urodził się 29 listopada 1800 roku w Poliku. 26 lutego 1832 roku w Rościszewie poślubił Annę z Lewandowskich (ur. ok. 1802), wdowę po Janie Wiórkowiczu. Z małżeństwa tego urodziła się córka Jadwiga. Anna zmarła 5 sierpnia 1833 roku w Poliku. Wkrótce Andrzej poślubił Agnieszkę Słomińską (ur. ok. 1806/10). Do końca życia mieszkali w Poliku. Kondycja majątkowa Andrzeja nie była wysoka, przeważnie określany jest w aktach jako wyrobnik. Agnieszka zmarła 29 stycznia 1867 roku w Poliku, a wkrótce 4 marca tegoż roku Andrzej. Ich dziećmi byli: Szymon, Mateusz, Józefa i Józef.

Od Andrzeja pochodzi gałąź policko-lukomska, która zapewne wymarła po dwóch pokoleniach.

Marianna, córka Jana „z Borowa” i Elżbiety z Pacholczaków, urodziła się 11 listopada 1788 roku zapewne w Borowie. 19 lutego

1810 roku w Rościszewie poślubiła Józefa Karolaka (ur. 17 III 1784 w Ostrowiu), syna Andrzeja i Katarzyny z Płócienniaków, gospodarza zamieszkałego w Lipnikach. Mieszkali w Lipnikach, a następnie w Babcu Rżały i Poliku. Ich dziećmi byli: Antoni, Jan, Katarzyna (żona Antoniego Oleksiaka), Józefa (żona Stanisława Roszczaka), Jan, Rozalia (żona Mateusza Wsołka) i Mateusz.

Antoni, syn Jana „z Borowa” i Elżbiety z Pacholczaków, urodził się 10 lipca 1790 roku. Zmarł 5 września tegoż roku.

Kazimierz (III), syn Jana „z Borowa” i Elżbiety z Pacholczaków, urodził się 4 marca 1792 roku w Borowie. Był bliźniaczym bratem Agnieszki. 5 listopada 1820 roku w Rościszewie poślubił Apolonię Wierzbicką (ur. ok. 1801 w Woli Kanigowskiej), córkę Tomasza i Elżbiety, wyrobników z Woli Kanigowskiej. Apolonia, podobnie jak Kazimierz, byli wówczas służącymi mieszkającymi w Poliku. Kazimierz zapewne utrzymywał bliskie kontakty ze swoim krewnym Franciszkiem (II), synem Antoniego, gdyż ten określony jako stryj udzielił mu

Archiwum Państwowe w Płocku. Parafia Rościszewo – odpis aktu urodzenia, załącznik do aktu małżeństwa 8/1820-21

Tłumaczenie zacytowanego w odpisie aktu:

[...] Borowo 1792. Dnia 5 marca ja Adalbert [= Wojciech] Dmochowski duszpasterz rościszewski ochrzciłem dzieci bliźnięta Kazimierza i Agnieszkę, syna i córkę prawowitych małżonków Jana i Elżbiety poddanych z Borowa urodzonych dnia 4 marca. Chrzestni Kazimierza Józef Kacprzak z Anną Adamką z Borowa, Agnieszki Ignacy Gutowski z Marianną Radziecką z Rościszewa [...]

zezwoleń na zawarcie ślubu. Może Kazimierz był służącym u zamożniejszego krewnego i dlatego ten takiego zezwoleń udzielał. Kazimierz i Apolonia mieszkali w Poliku, a następnie w Rościszewie, gdzie Kazimierz był wyrobnikiem. Ich dziećmi byli: Józef, Marcin i Marianna (urodzona po śmierci ojca). Zmarł 12 listopada 1827 roku w Rościszewie. Apolonia poślubiła 12 czerwca 1831 roku w Rościszewie wdowca, Michała Stachurskiego (ur. 24 IX 1801), nieślubnego syna Dominika i Krystyny (Leonówny), gospodarza zamieszkałego w Starejwsi.

Od Kazimierza pochodzi gałąź swojocińska rodziny, której poznano trzy pokolenia.

Agnieszka, córka Jana „z Borowa” i Elżbiety z Pacholczaków, bliźniacza siostra Kazimierza, urodziła 4 marca 1792 roku w Borowie. Zmarła 20 kwietnia tegoż roku.

Jan, syn Jana „z Borowa” i Elżbiety z Pacholczaków, urodził się 18 czerwca 1794 roku w Borowie. Ochrzczony został wyjątkowo w Łukomiu. Jan wychował się w gospodarstwie matki i ojczyma Adama Joniaka. 30 sierpnia 1813 roku poślubił w Rościszewie Ewę Sołek albo Wsołek (ur. 7 VI 1790), córkę Adama i Marianny. Małżonkowie mieszkali w Borowie, obrabiając gospodarstwo. Od 1828 roku (lub nieco wcześniej) zamieszkali w Rościszewie, a Jan pracował jako wódzar. Życie rodzinne Janowi i Ewie nie szczęściło się. Większość ich dzieci wczesnie umierała. Spośród ich siedmiorga dzieci: Antoniego, Józefa, Katarzyny, Marianny, Józefa, Franciszka i Mariana, jedynie Katarzyna osiągnęła wiek dorosły, a losów Marianny poza jej urodzeniem nie znamy. Ostatnim nieszczęśliwym wydarzeniem z dziejów tego małżeństwa była śmierć jednego dnia – 5 sierpnia 1831 roku – obojga małżonków i ich najmłodszego dziecka Mariana, który zmarł o godzinie 10 rano. Po kilkunastu godzinach zmarli jego rodzice: Jan o godzinie 11 w nocy, a Ewa za godzinę. Śmierć mogła być spowodowana zarażeniem się cholera, która w tym roku rozprzestrzeniła się w okolicy.

Dzieci Jana uznajemy za gałąź borowską, która wymarła.

Józef, syn Jana „z Borowa” i Elżbiety z Pacholczaków, urodził się 11 października 1796 roku. Zmarł 27 czerwca 1797 roku.

Pokolenie VI

W pokoleniu szóstym udało się znaleźć 60 osób. Należą one do ośmiu wydzielonych tu gałęzi. Trzy z nich możemy doprowadzić do czasów współczesnych, pozostałych losy znamy w przeciągu kilku pokoleń. Zostaną one zaprezentowane w kolejnych podrozdziałach. Tu przedstawimy jedynie trójkę dzieci Piotra (III), które trudno wydzielać jako osobną gałąź.

Agnieszka, córka Piotra (III) i Katarzyny z Pacholczaków, urodziła się 1 grudnia 1803 roku zapewne w Poliku. Zmarła 12 sierpnia 1806 roku.

Wiktor, córka Piotra (III) i Katarzyny z Pacholczaków, urodziła się 26 października 1805 roku zapewne w Poliku. 17 listopada 1823 roku w Rościszewie poślubiła Mateusza Gapiaka (ur. ok. 1794), syna Antoniego i Salomei gospodarzy zamieszkałych w Jonnem.

Wojciech, syn Piotra (III) i Katarzyny z Pacholczaków, urodził się 12 kwietnia 1809 roku w Poliku. Zmarł 26 kwietnia 1809 roku w Poliku.

4. Gałąź zgagowsko-babiecka

Gałąź ta obejmuje potomków Franciszka (II), syna Antoniego i Marianny ze Strzelców. Określenie jej przyjmujemy od miejscowości Zgagowo w parafii Jezewo i Babiec Piaseczny w parafii Sierpc. W Zgagowie przez około 10 lat zamieszkiwał Walenty. Tu urodziło mu się czworo dzieci oraz przez kilka lat mieszkał jego brat Antoni. Zatem było to miejsce istotne dla przodków wszystkich obecnych przedstawicieli gałęzi na drodze licznych przeprowadzek prowadzących do stabilnego osiedlenia się po uwłaszczeniu. Babiec Piaseczny stał się siedzibą części tej gałęzi rodziny w latach sześćdziesiątych XIX wieku i do dzisiaj mieszkają tu najmłodsze pokolenia rodziny.

Pokolenie VI

Jan, syn Franciszka i Agnieszki z Kuśmierzaków, urodził się 23 paź-

dziennika 1797 roku. Zmarł 2 grudnia tegoż roku.

Marianna, córka Franciszka i Agnieszki z Kuśmierzaków, urodziła się 15 lutego 1799 roku. Zmarła 16 listopada 1800 roku.

Franciszka, córka Franciszka i Agnieszki z Kuśmierzaków, urodziła się 5 października 1801 roku. 10 listopada 1819 roku poślubiła w Rościszewie Pawła Ciechowskiego (ur. około 1800 w parafii Ligowo), syna Jana i Zuzanny gospodarzy zamieszkałych w Zawadach. Dalszych losów Franciszki i Pawła nie ustalono.

Grzegorz, syn Franciszka i Agnieszki z Kuśmierzaków, urodził się 6 marca 1805 roku. Zmarł 2 czerwca 1807 roku.

Walenty, syn Franciszka i Agnieszki z Kuśmierzaków, urodził się w 1808 roku w Poliku. Zmarł 23 stycznia 1810 w Poliku.

Marianna, córka Franciszka i Agnieszki z Kuśmierzaków, urodziła się 20 lipca 1810 roku w Poliku. W 1834 roku zamieszkiwała w Budach Kosemskich zatrudniona jako służąca. Wówczas 29 czerwca poślubiła w Zawidzu wdowca Antoniego Wiśnieskiego (ur. ok. 1798 w Zofiewie), syna Stanisława i Marianny, gospodarza mieszkającego w Budach Kosemskich. Z małżeństwa tego pochodził syn Jan (ur. 1835 w Budach Lipa). Marianna zmarła 15 maja 1838 roku w Budach Szemborze.

Walenty, syn Franciszka i Jadwigi z Więckowskich, urodził się 23 lipca 1815 roku w Poliku. Już jako kilkuletni chłopiec opuścił wraz z rodzicami Polik, by zamieszkiwać w Maku, a następnie Budach Kosemskich. 9 lutego 1840 roku poślubił w Zawidzu Helenę Wójciak (ur. 25 II 1821 w Zawidzu), córkę Antoniego i Agnieszki z Łoniwiczów (?), zamieszkałą przy rodzicach w Zawidzku. Małżonkowie mieszkali kolejno w Zawidzku, Żabowie i Maku. Tu 20 marca 1849 roku zmarła Helena. Ich dziećmi byli: Piotr, Józef i Weronika.

Owdowiały Walenty 24 listopada 1850 roku ożenił się w Jeżewie z Józefą Marianną Różańską (ur. 9 IV 1826 w Jeżewie), córką Wojciecha i Marianny z Zielińskich. Małżonkowie zamieszkali w Zgagowie. Tu urodziło się ich dwoje dzieci: Katarzyna i Jan. Józefa Marianna

zmarła 6 grudnia 1856 roku w Zgagowie.

Wkrótce 22 lutego 1857 roku w Jeżewie Walenty zawarł związek małżeński z Julianną z Łukasiaków (ur. 15 II 1832 w Grzędowie), córką Tadeusza i Marianny z Figanowskich, zamieszkałą w Stropkowie. Julianna była wdową po Antonim Józefie Różańskim (ur. 17 III 1824 – zm. 24 X 1854), który był bratem drugiej żony Walentego. Z małżeństwa z Julianny i Antoniego była córka Józefa Różańska (ur. 9 X 1853 w Skoczkwie), której dalszych losów nie ustalono. Natomiast rodzina Łukasiaków pochodzi z Polika. Jej nazwisko ukształtowało się od imienia pradziadka Julianny – Łukasza. Tegoż Łukasza i jego rodzinę określano nazwiskiem Grzelak, wywodzącym się od jego dziadka Grzegorza, żyjącego na przełomie XVII/XVIII wieku. Przez trzy pokolenia te dwa nazwiska używano wymiennie. Z czasem nazwisko Grzelak było coraz rzadziej stosowane i zostało wyparte przez używane w tej rodzinie do dzisiaj nazwisko Łukasiak.

Walenty i Julianna pierwsze lata małżeństwa spędzili w Zgagowie. Walenty wcześniej określany był jako kopiarz albo kopczarz. W 1861 roku rodzina zamieszkała w Mieszakach. Po wprowadzeniu ukazami carskimi w 1864 roku reformy uwłaszczeniowej, gdy chłopcy mogli bez ograniczeń sprzedawać i kupować ziemię, Walenty kupił gospodarstwo w Babcu Piasecznym. Zapewne miało to miejsce w 1865 roku, gdyż już 1 stycznia roku następnego w tejże wiosce urodził mu się syn. Zachowała się z tego czasu ciekawa pamiątka. Jest nią mosiężne żelazko

Historyczne żelazko
z 1866 roku,
fot. P. B. Gąsiorowski

z duszą i wybitą datą 1866, które zostało kupione przez rodzinę na nowe gospodarstwo. Zamieszkali w drewnianym domu usytuowanym na początku wsi, niedaleko od drogi prowadzącej z Sierpca do Rościszewa. Walenty zmarł 28 grudnia 1873 roku w Babcu Piasecznym. Wychowaniem dzieci, zwłaszcza czwórki najmłodszych liczących po kilka lat, musiała zająć się pozostała wdowa. Kolejne dzieci zawierały związki małżeńskie. Gospodarstwo przejął syn Szczepan i przy nim swych dni dożyła Julianna. Zmarła 8 kwietnia 1908 roku w Babcu Piasecznym. Dziećmi Walentego i Julianny byli: Szczepan, Katarzyna, Marianna, Antonina, Jan, Teofila, Franciszek i Józefa.

Spośród trzynaściorga dzieci Walentego (z trzech małżeństw), aż sześcioro zmarło młodo, żyjąc od kilku tygodni do kilkunastu lat.

Józefa, córka Franciszka i Jadwigi z Więckowskich, urodziła się 20 marca 1817 roku w Poliku. Zmarła 7 stycznia 1859 roku w Zgagowie. Zamieszkiwała w Zgagowie (przy rodzinie, zapewne przy bracie Walentym), pracująca jako wyrobnica.

Rozalia, córka Franciszka i Jadwigi z Więckowskich, urodziła się 25 września 1819 roku w Poliku. Zmarła 9 kwietnia 1834 roku w Gorzewie, gdzie była służącą (może u Szczepana Nowakowskiego gospodarza z Gorzewa, który zgłaszał zgon).

Katarzyna, córka Franciszka i Jadwigi z Więckowskich, urodziła się 4 kwietnia 1825 roku w Maku. Być może, że jest ona tożsama z Katarzyną (lat 30), która 13 maja 1858 roku urodziła w Skoczkwie bliźnięta – Stanisława i Mariannę. Synem Katarzyny był Antoni urodzony około 1866 roku z Mańkowie, a zmarły 20 czerwca 1875 roku w Rempinie. Katarzyna przebywała w Rempinie na służbie. 22 listopada 1882 roku poślubiła w Gozdowie Antoniego Lawendowskiego (ur. ok. 1821), wdowca po Ewie ze Skirzyńskich.

Anna, córka Franciszka i Jadwigi z Więckowskich, urodziła się około 1826 roku. Zmarła 16 grudnia 1833 roku w Ostrowiu. Przebywała tam jako służąca (może u Jakuba albo Marcina Kuśmierzaków, gospodarzy z Ostrowia, krewnych pierwszej żony jej ojca, którzy zgłosili jej zgon).

Antoni, syn Franciszka i Jadwigi z Więckowskich, urodził się 4 czerwca 1828 roku w Budach Kosemskich. Poślubił w Jeżewie 10 czerwca 1857 roku Katarzynę z Brodowskich (ur. ok. 1833 w Milewku), wdowę po Kornackim. Antoni i Katarzyna byli niezamożni, pracowali jako służący w dworach, kilkakrotnie zmieniając miejsce pobytu. Mieszkali w Zgagowie, Kuskach, Zawidzku i ponownie w Zgagowie. W 1866 roku Antoni określony jest jako morgownik. Pewnie wówczas mieli kawałek ziemi otrzymany w wyniku uwłaszczenia. Katarzyna zmarła 5 kwietnia 1894 roku w Zawidzku. Daty zgonu Antoniego nie znaleziono. Mieli dzieci: Józefę, Jakuba, Domicellę i Anielę.

Pokolenie VII

Piotr, syn Walentego i Heleny z Wójciaków, urodził się 28 czerwca 1841 w Zawidzku. 16 października 1870 roku poślubił w Jeżewie Mariannę Mielczarek (ur. 24 VIII 1853 w Zgagowie), córkę Andrzeja i Scholastyki z Kornackich. Oboje nowożeńcy byli wówczas służącymi w Skoczkwie. W latach siedemdziesiątych przeprowadzili się do Grąbca. Niekiedy nazwisko panieńskie Marianny zapisywano jako Mielczarska. Nie ustalono ich dat zgonu. Dziećmi Piotra i Marianny byli: Teofila, Antoni, Stanisława, Jan, Józefa i Franciszka.

Józef, syn Walentego i Heleny z Wójciaków, urodził się 20 stycznia 1845 w Żabowie. Zmarł 5 lipca 1849 w Maku.

Weronika, córka Walentego i Heleny z Wójciaków, urodziła się około 1848. Zmarła 20 lutego 1862 w Mieszakach.

Katarzyna, córka Walentego i Józefy z Rózańskich, urodziła się 27 listopada 1851 w Zgagowie. Zmarła 1 stycznia 1852 tamże.

Jan, syn Walentego i Józefy z Rózańskich, urodził się 5 listopada 1852 w Zgagowie. Zmarł 9 marca 1860 tamże.

Szczepan, syn Walentego i Julianny z Łukasiaków, urodził się 26 grudnia 1857 roku w Zgagowie. Zatem imię sobie „przynióśł”. Dzieciństwo spędzał w kolejnych miejscach zamieszkania rodziny:

w Zgagowie, w Mieszakach, aż w końcu od około 1865 w Babcu Piasecznym. Z tą miejscowością był związany do końca życia. Z dzieciństwem jego wiąże się pewne zapamiętane w rodzinie opowieści. Jedna mówi o tym, że jako mały chłopiec w przyływie dziecięcej fantazji uczył się latać. Na szczęście odbywało się to w stodole, gdzie skacząc z najwyższej belki wylądował, nie czyniąc sobie krzywdy, na zgromadzonym sianie czy słomie. Zapewne po śmierci ojca był podporą dla matki i liczego młodszego rodzeństwa. Jedyne żyjące spośród starszego rodzeństwa, przyrodni brat Piotr był już żonaty i mieszkał w Skoczkwie, a następnie w Grąbcu. W Babcu na gospodarstwie została matka z siedmiorgiem dzieci. Szczepan 28 stycznia 1885 roku w Sierpcu poślubił Antoninę Żołnowską (ur. 16 I 1866 w Trosce), córkę Piotra i Scholastyki z Kornackich, zamieszkałą z rodzicami w Rydzewie.

Szczepan i Antonina gospodarowali na kilkuhektarowym gospodarstwie w Babcu Piasecznym. W miejsce starego drewnianego domu wybudowali w 1932 roku murowany z cegły. Pokrycie dachu z blachy wykonał Zygmunt Gąsiorowski, syn Antoniego, pochodzący z rodziny osiadłej w okolicach Sierpca w XIX wieku. Wówczas próbowano wyjaśnić, czy istnieje jakieś powiązanie między tymi dwiema rodzinami. Pytanie pozostawało bez odpowiedzi. Dzisiaj wiemy, że są to różne rodziny.

Gąsiorowscy w Babcu Piasecznym w 1938 roku. Siedzą: Antonina z Żołnowskich i Szczepan. Stoją od lewej: Kazimiera, Kazimierz, jego żona Janina z Piotrowskich, Józef, nieznana z nazwiska Francuzka. Obok dziadków stoją: z prawej Wiesław Jan, z lewej Teodor Stefan – synowie Kazimierza i Janiny

Dziećmi Szczepana i Antoniny byli: Adam, Kazimiera, Czesława, Józefa, Stanisław, Józef, Kazimierz i Jan. Rodzinę doświadczały nieszczęściami: wczesna śmierć trójki dzieci, śmierć syna Stanisława na wojnie z bolszewikami, aresztowanie i osadzenie w obozie syna Józefa. Szczepan zmarł 15 sierpnia 1940 roku w Babcu Piasecznym, a Antonina 15 sierpnia 1947 roku tamże.

Katarzyna, córka Walentego i Julianny z Łukasiaków, urodziła się 8 sierpnia 1859 w Zgagowie. 24 listopada 1885 roku poślubiła w Sierpcu Józefa Staszewskiego (ur. ok. 1859 w Gugołach), syna Mikołaja i Katarzyny z Pyrzanowskich. Był wówczas robotnikiem i mieszkał w Bieżuniu przy rodzicach. Dalszych losów Katarzyny i Józefa nie ustalono.

Marianna, córka Walentego i Julianny z Łukasiaków, urodziła się 8 lutego 1861 w Mieszakach. 5 lutego 1883 roku poślubiła w Sierpcu Franciszka Sugalskiego (ur. 5 IX 1853 w Stopinie), syna Anny. Franciszek był robotnikiem, mieszkającym w Stopinie. Marianna i Franciszek z początku mieszkali w Stopinie, a następnie prowadzili gospodarstwo we Wrześni. Urodziło im się ośmioro dzieci: Adam, Stanisława, Jan, Helena, Władysław, Stanisław, Józefa i Julian (z nich połowa zmarła młodo). Franciszek zmarł 15 marca 1921 roku we Wrześni. Nie ustalono daty śmierci Marianny. Pewnie ostatnie lata spędziła u któregoś z dzieci poza Wrześnią (może na tak zwanych „ziemiach odzyskanych”).

Antonina, córka Walentego i Julianny z Łukasiaków, urodziła się 15 marca 1863 w Mieszakach. Zmarła 4 września 1866 w Babcu Piasecznym.

Jan, syn Walentego i Julianny z Łukasiaków, urodził się 1 stycznia 1866 w Babcu Piasecznym. Jako kawaler wyjechał na stałe do Stanów Zjednoczonych. Nie znamy jego dalszych losów.

Teofila, córka Walentego i Julianny z Łukasiaków, urodziła się 11 czerwca 1868 w Babcu Piasecznym. 13 sierpnia 1890 roku poślubiła w Sierpcu Jana Skowrońskiego (ur. ok. 1860 w Śniedzanowie),

syna Piotra i Agnieszki z Domańskich, gospodarzy ze Śniedzanowa. Dalszych losów Teofili i Jana nie ustalono.

Franciszek, syn Walentego i Julianny z Łukasiaków, urodził się 13 kwietnia 1871 w Babcu Piasecznym. Był żonaty z Anną z Piwo-warskich, wdową po Górskim. Został wcielony do służby w armii rosyjskiej. Brał udział w wojnie z Japonią (1904-1905). Został ranny w prawą rękę i był inwalidą wojennym. Franciszek i Anna prowadzili gospodarstwo w Czarni Małej w parafii skrwileńskiej. Podobno mieli dzieci wcześniej zmarłe w dzieciństwie oraz córkę Ewę. Przez pewien czas Franciszek prowadził opartą o własne fundusze kasę pożyczko-wą. Franciszek zmarł około 1945 roku.

Dowód osobisty Franciszka Gąsiorowskiego
wystawiony w 1924 roku

Józefa, córka Walentego i Julianny z Łukasiaków, urodziła się 4 paź-dziernika 1873 w Babcu Piasecznym, krótko przed śmiercią swojego ojca. Zmarła 18 kwietnia 1880 tamże.

Józefa, córka Antoniego i Katarzyny z Brodowskich, urodziła się 30 września 1858 roku w Zgagowie. Zmarła 3 września 1859 roku w Kuskach.

Jakub, syn Antoniego i Katarzyny z Brodowskich, urodził się 18 lipca 1864 roku w Zawidzku. Dalszych jego losów nie znamy.

Domicella, córka Antoniego i Katarzyny z Brodowskich, urodziła się 22 lutego 1866 roku w Zawidzku. 11 listopada 1896 roku poślubiła w Zawidzu Adama Justata (ur. ok. 1857), syna Stanisława i Marianny z Dumczalskich, wdowca po Mariannie Czarkoskiej. Adam był wówczas służącym w Osieku, a Domicella służącą w Zawidzku. Dalszych ich losów nie ustalono.

Aniela, córka Antoniego i Katarzyny z Brodowskich, urodziła się 28 lipca 1868 roku w Zgagowie. Dalszych jej losów nie znamy.

Pokolenie VIII

Teofila, córka Piotra i Marianny z Mielczarków, urodziła się 8 kwietnia 1872 roku w Skoczkwie. Dalszych jej losów nie znamy.

Antoni, syn Piotra i Marianny z Mielczarków, urodził się 8 listopada 1873 roku w Skoczkwie. Dalszych jego losów nie znamy.

Stanisława, córka Piotra i Marianny z Mielczarków, urodziła się 7 września 1875 roku w Skoczkwie. Dalszych jej losów nie znamy.

Jan, syn Piotra i Marianny z Mielczarków, urodził się 6 sierpnia 1878 roku w Grąbcu. Zmarł 23 sierpnia 1878 roku tamże.

Józefa, córka Piotra i Marianny z Mielczarków, była bliźniaczą siostrą Jana. Zmarła tego dnia, co jej brat.

Franciszek, syn Piotra i Marianny z Mielczarków, urodził się 30 listopada 1879 roku w Grąbcu. Był robotnikiem kolejowym i kilka razy zmieniał miejsce zamieszkania. 16 stycznia 1907 roku poślubił w Mławie Stefanię Kopkę (ur. 12 IX 1879 w Sokołowie pow. Ciechanów), córkę Karola i Józefy z domu Grosek. W Mławie urodziły im się dzieci: Franciszek (ur. 1909 – zm. ?) i Marianna (ur. 1916 – zm. ?). W 1938 roku Franciszek i Stefania mieszkali z dziećmi w Karsznicach, a następnie

w Bydgoszczy przy ulicy Nowodworskiej. Franciszek zmarł 20 marca 1940 roku w Bydgoszczy, a Stefania 28 maja 1941 roku tamże. Dalszy los ich dzieci jest nieznan.

Adam Gąsiorowski (z lewej) z kolegą
w wojsku rosyjskim

Adam, syn Szczepana i Antoniny z Żołnowskich, urodził się 8 lutego 1890 roku w Babcu Piasecznym. Został wcielony do służby w armii rosyjskiej. W okresie międzywojennym osiadł na stałe we Francji. Mieszkał w Monceau-les-Mines w departamencie Saône-et-Loire. Zmarł 12 października 1968 roku.

Kazimiera, córka Szczepana i Antoniny z Żołnowskich, urodziła się 14 kwietnia 1893 roku w Babcu Piasecznym. Żyła w stanie panieńskim z rodzicami, a następnie z bratem Józefem. Zmarła 24 listopada 1975 roku w Babcu Piasecznym.

Czesława, córka Szczepana i Antoniny z Żołnowskich, urodziła się 2 lutego 1896 roku w Babcu Piasecznym. Zmarła 14 lipca 1905 roku tamże.

Józefa, córka Szczepana i Antoniny z Żołnowskich, urodziła się 28 stycznia 1899 roku w Babcu Piasecznym. Zmarła 11 czerwca 1905 roku tamże.

Stanisław, syn Szczepana i Antoniny z Żołnowskich, urodził się 6 marca 1901 roku w Babcu Piasecznym. Poległ w 1920 roku w okolicach Płocka podczas wojny z bolszewikami.

Józef, syn Szczepana i Antoniny z Żołnowskich, urodził się 17 stycz-

Bracia Stanisław (z lewej) i Kazimierz Gąsiorowscy

nie do końca życia. W małżeństwie Józefa i Jadwigi urodziło się czworo dzieci: Waldemar (ur. 1947 – zm. 2001), Maria Teresa (ur. 1948) z męża Ogrodowczyk, Anna Ewa (ur. 1950) z męża Adamiak i Adam (ur. 1954 – zm. 1954). Józef zmarł 17 kwietnia 1991 roku w Sierpcu. Jadwiga zmarła 30 listopada 2011 roku w Sierpcu.

Kazimierz, syn Szczepana i Antoniny z Żołnowskich, urodził się 7 listopada 1906 roku w Babcu Piasecznym. 29 października 1928 roku poślubił Janinę Piotrowską (ur. 16 III 1912 roku w Babcu Piasecznym), córkę Stanisława i Ewy z Tarnowskich. Nowi małżonkowie zamieszkali z rodziną Piotrowskich. Kazimierz w czasie okupacji związał się z działającą tam Armią Krajową. Po wojnie wioskę Babiec Piaseczny

nia 1904 roku w Babcu Piasecznym. Służył w wojsku jako kawalerzysta. Brał udział w kampanii wrześniowej w 1939 roku. Powrócił do rodzinnego domu. W następnym roku został aresztowany przez Niemców i spędził kilka ciężkich lat w obozie w Dachau, co nadszarpięło jego stan zdrowia. Po powrocie z niewoli osiadł na rodzinnym gospodarstwie. Poślubił w 1946 roku w Sierpcu Jadwigę Marcinkowską (ur. 15 VII 1918 w Babcu Piasecznym), córkę Józefa i Czesławy z Wojciechowskich. Józef i Jadwiga mieszkali na ojcowiz-

komuniści mieli pod szczególną obserwacją. Szykany, jakie dotyczyły jej mieszkańców, nie oszczędziły Kazimierza i jego bliskich. W tych trudnych czasach Kazimierz zbudował nowy dom w lesie poza zwartą zabudową wioski i tam w 1949 roku osiadł z rodziną. Dziećmi Kazimierza i Janiny byli: Wiesław Jan (ur. 1929 – zm. 1992), Teodor Stefan (ur. 1932 – zm. 2009), Teresa Teodora (ur. 1935 – zm. 1936), Bogdan Czesław (ur. 1938 – zm. 1985), Anna Elżbieta (ur. 1940) z męża Nowakowska, Jan Andrzej (ur. 1945) i Andrzej (ur. 1953 – zm. 2006). Kazimierz zmarł 25 lipca 1960 roku w Babcu Piasecznym, a Janina 1 sierpnia 1993 roku tamże.

Rodzinne spotkanie przed nowym domem Kazimierza i Janiny

Jan, syn Szczepana i Antoniny z Żołnowskich, urodził się 2 stycznia 1911 roku w Babcu Piasecznym. Zmarł 26 stycznia 1911 roku tamże.

Ewa, córka Franciszka i Anny z Piwowarskich, urodziła się 30 listopada 1899 roku w Czarni Małej. Podobno rodzice dali jej na imię Ewa, a na chrzestnych poprosili Adama i Ewę, aby była zdrowa i nie umarła wkrótce, jak wcześniejsze dzieci. Ewa poślubiła Bronisława Budzicha (ur. 20 XII 1891 w Parlinie), syna Mateusza i Franciszki, wdowca po Stanisławie z Radomskich. Mieszkali na gospodarstwie w Parlinie.

Mieli pięcioro dzieci: Ignacego, Zofię (żonę Leona Kalinowskiego), Lucjana, Natalię (żonę Zdzisława Marjańskiego) i Genowefę. Bronisław zmarł 5 lipca 1957 roku w Parlinie, a Ewa 8 czerwca 1978 roku tamże.

5. Gałąź makowska

Gałąź ta obejmuje potomków Kazimierza (II), syna Antoniego i Marianny ze Strzelców. Określenie jej przyjmujemy od miejscowości Mak w parafii Biezuń. W Maku osiedlił się Kazimierz, a znaczna część jego potomków zamieszkiwała w tej wiosce, w tym jedna linia do końca XX wieku. Obecnie mieszkają tam jeszcze potomkowie po kądzieli.

Pokolenie VI

Marianna Joanna, córka Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodziła się 20 sierpnia 1809 roku w Zimolzie. 22 listopada 1824 roku poślubiła w Bieżuniu Szczepana Nowakowskiego (ur. 1 I 1804 w Gorzewie), syna Benedykta i Małgorzaty. Dalszych ich losów nie ustalono.

Rozalia, córka Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodziła się 26 września 1812 roku w Maku. 12 lutego 1833 roku poślubiła w Bieżuniu Ignacego Nowakowskiego (ur. ok. 1813 w Wilczogórze), syna Jana i Teresy z Grzywaczewskich. Dalszych ich losów nie ustalono.

Anna, córka Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodziła się 1 stycznia 1815 roku w Maku. 6 lutego 1837 roku poślubiła w Bieżuniu Franciszka Monta (ur. 3 X 1813 w Bieżuniu), syna Ksawerego i Agnieszki z Maciejewskich. Franciszek Mont był szewcem. Ich dziećmi byli Jan i Marianna. Tenże Jan poślubił Józefę Gąsior, córkę Andrzeja [z gałęzi policko-lukomskiej] – znamy kilka pokoleń ich potomków. Anna i Franciszek zmarli przed 1860 rokiem.

Józef, syn Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodził się 16 marca 1817 roku w Maku. Pierwszą jego żoną była poślubiona w Rościszewie 19 lutego 1838 roku Marianna Mazurowska (ur. ok. 1819/24 w Woli), córka Antoniego i Agaty z Makowskich wówczas mieszkających w Lipnikach. Małżonkowie z początku mieszkali na gospodarstwie w Maku,

a następnie w Zawadach. Zastanawia fakt zmiany kondycji społecznej i pewnie materialnej. Od 1848 roku Józef był już nie gospodarzem, lecz wyrobnikiem mieszkającym w Lipnikach, a po kilku latach ponownie w Zawadach. Potem był gospodarzem w Zimolzie. Tam zmarła 1 listopada 1856 roku jego żona. Wkrótce ponownie się ożenił. W Bieżuniu 10 maja 1857 roku poślubił Mariannę z Ankiewiczów (ur. ok. 1819 w Lutocinie), córkę Piotra i Katarzyny, wdowę po Mikołaju Klejs. Józef zmarł 18 lipca 1871 roku w Zimolzie, a Marianna 13 grudnia 1876 roku tamże. Józef z pierwszą żoną miał ośmioro dzieci: Marcina, Ignacego, Stanisława, Katarzynę, Annę, Walentego, Józefa i Antoninę.

Jan, syn Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodził się 2 listopada 1821 roku w Maku. Jako niespełna osiemnastolatek utonął 26 lipca 1839 roku w Bieżuniu, zapewne w rzece Wkrze.

Teofila, córka Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodziła się około 1822 roku. Zmarła 3 sierpnia 1830 roku w Maku.

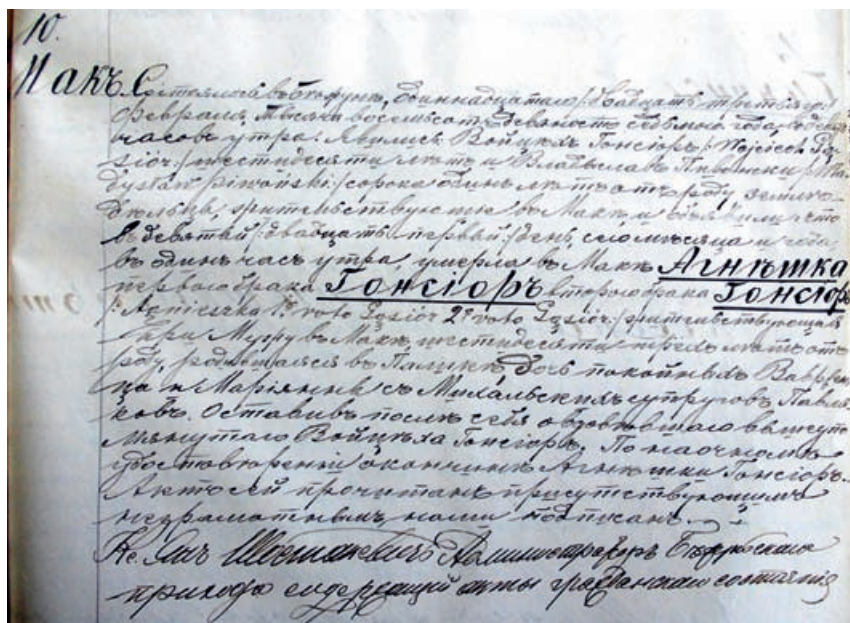
Katarzyna, córka Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodziła się 2 stycznia 1824 roku w Maku. 7 lutego 1842 roku w Bieżuniu poślubiła Walentego Głownię (ur. 8 II 1817 w Dąbrówkach, par. Biezuń), syna Franciszka i Agnieszki. Mieli syna Ludwika. Więcej informacji o nich nie ustalono.

Antoni, syn Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodził się 26 maja 1826 roku w Maku. Nie ożenił się, pracował jako wyrobnik. Zmarł 22 marca 1857 roku w Białej Górze.

Marianna, córka Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodziła się 7 grudnia 1828 roku w Maku. Dalszych jej losów nie ustalono.

Wojciech, syn Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodził się 2 kwietnia 1833 roku w Maku. Miał trzy żony. 24 listopada 1851 roku poślubił w Rościszewie Mariannę Kowalczyk (ur. 6 X 1830 w Rościszewie), córkę Mikołaja i Marianny ze Skowrońskich. Zamieszkali w Maku przy ojcu Wojciecha na gospodarstwie, które wkrótce Wojciech przejął. Tu urodziło im się siedmioro dzieci: Marianna, Stanisław, Piotr, Józefa, Waw-

rzyniec, Balbina i Apolonia Katarzyna. Marianna z Kowalczyków zmarła 31 lipca 1894 roku w Maku. Wkrótce 12 listopada 1894 roku w Rościszewie Wojciech poślubił Agnieszkę z Pawlaków Gąsiorową (ur. ok. 1833), córkę Wawrzyńca i Marianny. Była ona wdową po Mateuszu Gąsiorze [z gałęzi policko-łukomskiej]. Agnieszka zmarła 21 lutego 1897 w Maku. 20 września 1897 roku w Bieżuniu Wojciech poślubił o wiele młodszą Franciszkę Józwiak (ur. ok. 1860 w Karniszynie), robotnicę zamieszkałą w Bieżuniu, córkę Franciszka i Katarzyny z Kamińskich. Z małżeństwa

Archiwum Państwowe w Mławie. Parafia Bieżuń – akt zgonu 10/1897

Tłumaczenie z języka rosyjskiego:

Działo się w Bieżuniu 11 (23) lutego 1897 roku o godzinie 9 rano. Stawił się Wojciech Gąsior lat 60 i Władysław Piwoński lat 41 rolnicy zamieszkali w Maku i oświadczyli, że 9 (21) dnia tego miesiąca i roku o godzinie 1 rano zmarła w Maku **Agnieszka** z pierwszego męża **Gąsior** z drugiego męża **Gąsior**, zamieszkała przy mężu w Maku, lat 63, urodzona w Poliku, córka zmarłych Wawrzyńca i Marianny z Michalskich małżonków Pawlaków. Pozostawiła po sobie owdowiałego wyżej wymienionego Wojciecha Gąsiora. Po naocznym przekonaniu się o zgonie Agnieszki Gąsior, akt ten przeczytany zgłaszającym niepiśmiennym podpisaliśmy.[...]

tęgo pochodziła córka Marianna. Wojciech zmarł 12 marca 1899 roku w Maku. Franciszka zmarła 8 lipca 1938 roku w Maku.

Mateusz, syn Kazimierza i Małgorzaty z Puszców, urodził się 14 września 1836 roku w Maku. Zmarł jako kawaler 14 stycznia 1855 roku w Dąbrówkach.

Pokolenie VII

Marcin, syn Józefa i Marianny z Mazurowskich, urodził się 26 października 1839 roku w Maku. Dalszych jego losów nie ustalono.

Ignacy, syn Józefa i Marianny z Mazurowskich, urodził się 17 stycznia 1841 roku w Maku. Pierwszą żoną jego była Marianna Browarek (ur. ok. 1846 w Wiadrowie), córka Józefa i Anieli z Lackowskich. Małżonkowie zamieszkali w Wiadrowie, a następnie w Jonnem. Znany ich czterech synów: Stanisława, Jana, Władysława i Józefa. Marianna zmarła 8 lipca 1893 roku w Jonnem. Ignacy wkrótce 5 lutego 1894 roku poślubił w Lutocinie Ewę z Madejów (ur. ok. 1848 w Swojęcinie), córkę Adama i Marianny z Kaźmirczaków. Była ona wdową po Adamie Karczmarczyku. Ignacy i Ewa mieszkali na gospodarstwie w Jonnem. Ignacy zmarł tam 23 lutego 1916 roku, a Ewa 5 kwietnia 1937 roku.

Stanisław, syn Józefa i Marianny z Mazurowskich, urodził się 21 października 1843 roku w Zawadach. 11 sierpnia 1872 roku w Bieżuniu poślubił Dorotę Jaskułę (ur. ok. 1850 w Zimolzie), córkę Wojciecha i Rozalii z Gapów. Wkrótce Stanisław zmarł 21 grudnia 1872 roku w Zimolzie. Natomiast Dorota w następnym roku wyszła za mąż za Marcina Krajnika.

Katarzyna, córka Józefa i Marianny z Mazurowskich, urodziła się około 1846 roku w Budach Lipa. 27 sierpnia 1876 roku w Jeżewie poślubiła Fabiana Czmocha (ur. ok. 1849 w Starogrodzie pow. nowomiński), syna Antoniego i Małgorzaty z Wiśniewskich. Był on żołnierzem czasowo zwolnionym z wojska. Katarzyna i Fabian, gdy zawierali małżeństwo, pracowali jako służący w Skoczkwie. Dalszych ich losów nie ustalono.

Anna, córka Józefa i Marianny z Mazurowskich, urodziła się 21 października 1848 roku w Lipnikach. Pracowała jako służąca w Piankach. 16 maja 1877 roku w Łukomiu poślubiła mieszkającego w Piankach Mariana Pestę (ur. ok. 1838 w Łukomiu), syna Józefa i Katarzyny z Jaworskich. Dalszych ich losów nie ustalono.

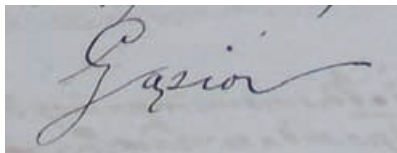
Walenty, syn Józefa i Marianny z Mazurowskich, urodził się 7 stycznia 1850 roku w Lipnikach. Zamieszkał w Wiadrowie. W 1880 roku poślubił w Lubowidzu Teofilę Dobiesz (ur. ok. 1854 w Będzeminie), córkę Wojciecha i Anny z Orkwiszewskich. Nie znamy dalszych ich losów. Walenty zmarł jako wdowiec 6 czerwca 1922 roku w Piankach.

Józef, syn Józefa i Marianny z Mazurowskich, urodził się 12 lipca 1851 roku w Lipnikach. Zapewne jest tożsamy z Józefem, którego żoną była Ewa z Krakowskich (ur. ok. 1851/54). Józef i Ewa zmieniali miejsca zamieszkania. Mieszkali w Poliku, Bieżuniu, Wrześni, Kownatce. Józef zatrudniał się jako robotnik, bądź uprawiał kawałek roli. Ich dziećmi byli: Franciszek, Aleksander, Konstany i Józefa. Dat zgonu Józefa i Ewy nie ustalono.

Antonina, córka Józefa i Marianny z Mazurowskich, urodziła się 2 czerwca 1854 roku w Zawadach. Dalszych jej losów nie ustalono.

Marianna, córka Wojciecha i Marianny z Kowalczyków, urodziła się 14 lutego 1853 roku w Maku. Zmarła 25 grudnia 1864 roku tamże.

Stanisław, syn Wojciecha i Marianny z Kowalczyków, urodził się 16 kwietnia 1855 roku w Maku. 27 lutego 1881 roku w Bieżuniu poślubił Antoninę Murawską (ur. ok. 1860 w Maku), córkę Macieja i Marianny z Krzyżanowskich. Warto zwrócić uwagę, że Stanisław podpisał (po polsku wyrobionym pismem) akt ślubu, co wówczas zdarzało się rzadko. Małżonkowie zmieniali swoje miejsce zamieszkania. Mieszkali w Maku, Władysławowie No-

Podpis Stanisława Gąsiorowskiego pod aktem ślubu z 1881 roku

wym i bliżej nieznanym Krasocinie. Znamy ich troje dzieci: Stanisława, Michalinę i Leokadię. Stanisław zmarł przed 1894 rokiem, a Antonina zamieszkała w Maku.

Piotr, syn Wojciecha i Marianny z Kowalczyków, urodził się 18 listopada 1856 roku w Maku. Dalszych jego losów nie ustalono.

Józefa, córka Wojciecha i Marianny z Kowalczyków, urodziła się 20 października 1859 roku w Maku. 27 listopada 1877 roku w Bieżuniu poślubiła zamieszkałego w Ługach gospodarza Albina Ignacego Grabowskiego (ur. ok. 1852 w Nicku), syna Wojciecha i Marianny ze Stuczeńskich. Albin podpisał akt po rosyjsku wyrobionym pismem. Dalszych ich losów nie ustalono.

Wawrzyniec, syn Wojciecha i Marianny z Kowalczyków, urodził się 4 sierpnia 1862 roku w Maku. 29 września 1884 roku w Bieżuniu poślubił Katarzynę Wiśniewską (ur. ok. 1863 roku w Jeleniu, zapewne koło Lidzarka Welskiego), córkę Franciszka i Franciszki z Grochowskich zamieszkałych w Maku. Małżonkowie zamieszkali na gospodarstwie w Maku. Ich dziećmi byli: Bolesław, Stanisława, Czesława, Franciszek, Stanisław, Józef, Jan i Wiktoria. Warto zwrócić uwagę, że wszystkie dzieci dożyły wieku dorosłego i założyły własne rodziny, co wówczas nieczęsto miało miejsce. Katarzyna zmarła 5 marca 1919 roku w Maku. Wawrzyniec zmarł około 1930 roku.

Balbina, córka Wojciecha i Marianny z Kowalczyków, urodziła się 18 grudnia 1868 roku w Maku. 22 maja 1888 roku w Bieżuniu poślubiła Jana Morawskiego (ur. ok. 1864 w Maku), syna Mateusza i Marianny z Krzyżanowskich. Dalszych ich losów nie ustalono.

Apolonia Katarzyna, córka Wojciecha i Marianny z Kowalczyków, urodziła się 10 lutego 1870 roku w Maku. Zmarła 4 kwietnia 1875 roku tamże.

Marianna, córka Wojciecha i Franciszki z Józwiaków, urodziła się 25 czerwca 1898 roku w Maku. Zmarła 8 maja 1899 roku tamże.

Pokolenie VIII

Stanisław, syn Ignacego i Marianny z Browarków, urodził się około 1870 w Wiadrowie. Żoną jego była Franciszka Karczmarczyk (ur. ok. 1878 w Swojęcinie), córka Adama i Ewy z Madejów. Mieszkali w Jonnem na gospodarstwie z rodzicami Stanisława. Po śmierci pierwszej żony Ignacy Gąsiorowski (ojciec Stanisława) poślubił Ewę z Madejów Karczmarczykową (owdowiałą matkę Franciszki). Wszyscy mieszkali w Jonnem. Stanisławowi i Franciszce urodziło się siedmioro dzieci: Wanda, Marianna, Stanisław, Czesław, Władysław, Ksawera i Stanisława. Niestety, prawie wszystkie zmarły w dzieciństwie. Stanisław zmarł 17 listopada 1914 roku w Jonnem. Franciszka wraz ze swoją sędziwą matką Ewą resztę życia spędziła przy córce Wandzie, która jedyna z rodzeństwa dożyła wieku dorosłego i wraz z mężem Franciszkiem Pydychem przejęła gospodarstwo. Franciszka zmarła 29 grudnia 1945 roku w Jonnem.

Jan, syn Ignacego i Marianny z Browarków, urodził się około 1875 roku w Wiadrowie. 22 maja 1901 roku poślubił Apolonię Banach (ur. ok. 1883 w Zimolzie), córkę Andrzeja i Antoniny z Wilarych. Mieszkali w Zimolzie. Niestety, Jan musiał pozostawić żonę i dwójkę dzieci: Jana i Mariannę. Został powołany do wojska carskiego i skierowany na wojnę z Japonią. Służył w 45. Nowoczerkaskim Pułku. Poległ w miejscowości Dokantantchen. Apolonia wyszła po raz drugi za mąż, poślubiła w 1906 roku Jana Graczyka.

Władysław, syn Ignacego i Marianny z Browarków, urodził się 3 listopada 1880 roku w Wiadrowie. Zmarł 14 września 1902 w Jonnem.

Józef, syn Ignacego i Marianny z Browarków, urodził się 9 lutego 1884 roku w Jonnem. Zmarł 18 października 1886 roku tamże.

Władysław, syn Walentego i Teofili z Dobieszów, urodził się 29 października 1880 roku w Wiadrowie. Dalszych jego losów nie znamy.

Franciszek, syn Józefa i Ewy z Krakowskich, urodził się 4 grudnia 1892 roku w Poliku. Dalszych jego losów nie znamy.

Aleksander, syn Józefa i Ewy z Krakowskich, urodził się 20 października 1894 roku we Wrześni. Dalszych jego losów nie znamy.

Konstanty, syn Józefa i Ewy z Krakowskich, urodził się 23 maja 1897 roku we Wrześni. Dalszych jego losów nie znamy.

Józefa, córka Józefa i Ewy z Krakowskich, urodziła się 24 stycznia 1899 roku w Kownatce. Zmarła tamże za dwa dni - 26 stycznia.

Stanisław, syn Stanisława i Antoniny z Murawskich, urodził się 23 maja 1882 roku w Maku. Dalszych jego losów nie ustalono.

Michalina, córka Stanisława i Antoniny z Murawskich, urodziła się w 1883 roku we Władysławowie Nowym. Zmarła 26 lutego 1885 roku w Maku.

Leokadia, córka Stanisława i Antoniny z Murawskich, urodziła się około 1886 roku w Krasocinie (?). Zmarła 21 stycznia 1894 roku w Maku. Mieszkała wówczas w Maku przy babce Mariannie Murawskiej.

Bolesław, syn Wawrzyńca i Katarzyny z Wiśniewskich, urodził się 18 października 1886 roku w Maku. Wyjechał do Stanów Zjednoczonych. Prawdopodobnie osiadł w mieście Salem w stanie Massachusetts. Tam ożenił się i miał dzieci. Dokładniejszych informacji nie ustalono.

Stanisława, córka Wawrzyńca i Katarzyny z Wiśniewskich, urodziła się 21 lutego 1889 roku w Maku. 30 maja 1906 roku w Bieżuniu poślubiła Franciszka Malinowskiego (ur. ok. 1879 w Maku), syna Franciszka i Ewy z Sędzików. Dalszych ich losów nie ustalono.

Czesława, córka Wawrzyńca i Katarzyny z Wiśniewskich, urodziła się 13 marca 1891 roku w Maku. 17 sierpnia 1911 roku w Bieżuniu poślubiła Aleksego Dąbrowskiego (ur. ok. 1885 w Jonnem), syna Pawła i Ewy z Oleksiaków. Małżonkowie mieszkali w Borkowie Wielkim. Mieli córkę Irenę z męża Domańską.

Franciszek, syn Wawrzyńca i Katarzyny z Wiśniewskich, urodził się 12 lipca 1893 roku w Maku. 18 czerwca 1916 roku w Rościszewie poślubił Annę Woźniak (ur. ok. 1898 w Wólce w parafii jeżewskiej), córką Mikołaja i Marianny z Pipkowskich. Dalszych ich losów nie ustalono.

Stanisław, syn Wawrzyńca i Katarzyny z Wiśniewskich, urodził się 25 kwietnia 1896 roku w Maku. Miał żonę Niemkę. Mieszkali w Królewcu lub w okolicy. Mieli dwie córki: Alfredę i drugą nieznaną z imienia. Stanisław zginął w czasie II wojny światowej. Żona po wojnie wysiedlona wraz z córkami z Prus Wschodnich zamieszkała Niemczech Wschodnich (późniejsze NRD).

Józef, syn Wawrzyńca i Katarzyny z Wiśniewskich, urodził się 18 czerwca 1898 roku w Maku. Na pewien czas w celu zarobkowym przebywał w Niemczech. Po powrocie zagospodarował się w rodzinnym Maku. 18 lipca 1926 roku w Bieżuniu poślubił Pelagię Czarnecką (ur. 6 XII 1903 roku w Mostowie), córkę Szymona i Anny z Kuźniewskich. Ich dzieci to: Zenobia (ur. 1927 – zm. 2009) z męża Kowalkowska, Teodora (ur. 1930) z męża Malinowska, Stanisław (ur. 1933), Tomasz (ur. 1937), Henryk (ur. 1942 – zm. 2001) i Bonifacy (ur. 1944). Józef zmarł 17 grudnia 1966 roku w szpitalu w Mławie, a Pelagia 19 czerwca 1993 roku w Maku.

Dzieci Józefa i Pelagii: Teodora z Gąsiorów Malinowska
(ostatnia z rodu mieszkanka Maku) i Tomasz z żoną Janiną (Wandą)
z Petrykowskich

Jan, syn Wawrzyńca i Katarzyny z Wiśniewskich, urodził się 14 czerwca 1900 roku w Maku. Żona jego nosząca panięskie nazwisko Lech pochodziła z Kuczborka. Mieli pięcioro dzieci. Więcej informacji o nich nie ustalono.

Wiktoria, córka Wawrzyńca i Katarzyny z Wiśniewskich, była zapewne najmłodsza z rodzeństwa. Miała męża Tańskiego. Mieszkali w Dębsku koło Żuromina. Mieli czworo dzieci.

6. Gałąź serocka

Gałąź ta obejmuje potomków Jakuba, syna Antoniego i Marianny ze Strzelców. Określenie jej przyjmujemy od miejscowości Seroki w parafii Lutocin. W Serokach osiadł młodszy syn Jakuba – Piotr. Tu rodziły się jego dzieci. Udało się poznać jedynie dwa pokolenia potomków Jakuba. Być może któryś z wnuków osiedlił się z dala od swojej rodzinnej parafii i dlatego jego ewentualnego potomstwa nie znamy.

Pokolenie VI

Jan, syn Jakuba i Marianny z Świątków, urodził się 24 maja 1816 roku w Budach Sosnowiec. Zmarł 21 września 1817 roku w Maku.

Piotr, syn Jakuba i Marianny z Świątków, urodził się 28 czerwca 1818 roku w Maku. 21 listopada 1842 roku w Lutocinie poślubił Ewę Biernat (ur. ok. 1820 w Swojęcinnie), córkę Walentego i Marianny z Błaszczaków. Mieli troje dzieci: Adama, Jana i Katarzynę. Ewa zmarła 26 listopada 1848 roku w Serokach. Piotr wkrótce 13 lutego 1849 roku w Lutocinie poślubił Katarzynę Kruk (ur. ok. 1825 w Obrębie), córkę Antoniego i Agnieszki z Sobków. Piotr zatrudnił się jako wyrobnik. Wraz z żoną zamieszkiwał w Serokach, a przez pewien czas również w Obrębie. Ich dziećmi byli: Ewa, Marianna, bliźnięta Adam i Jan oraz Julianna. Piotr zmarł przed 1887 rokiem. Katarzyna zmarła 5 grudnia 1889 roku w Obrębie.

Pokolenie VII

Adam, syn Piotra i Ewy z Biernatów, urodził się 23 listopada 1843 roku w Serokach. Dalszych jego losów nie ustalono.

Jan, syn Piotra i Ewy z Biernatów, urodził się 27 marca 1845 roku w Serokach. Dalszych jego losów nie ustalono.

Katarzyna, córka Piotra i Ewy z Biernatów, urodziła się 21 sierpnia 1848 roku w Serokach. 26 stycznia 1885 roku w Lutocinie poślubiła wdowca Wojciecha Przystupa (ur. ok. 1835 w Wiadrowie), syna Adama i Agnieszki. Dalszych jego losów nie ustalono.

Ewa, córka Piotra i Katarzyny z Kruków, urodziła się około 1850 roku w Serokach. Pozostała panną. Przez część życia mieszkała w Przeradzu Małym zapewne u siostry Julianny. Zmarła 28 kwietnia 1920 roku w Przeradzu Małym.

Marianna, córka Piotra i Katarzyny z Kruków, urodziła się około 1855 roku w Obrębie. Miała nieślubną córkę Katarzynę (ur. 1875). 11 października 1880 roku w Lutocinie poślubiła Józefa Niewiadomskiego (ur. ok. 1852). W akcie nie podano rodziców Józefa – pewnie niejasne jego pochodzenie było przyczyną określenia go nazwiskiem Niewiadomski. Małżeństwo trwało niecały rok. Marianna zmarła 29 września 1881 roku w Obrębie. Za miesiąc 30 października Józef poślubił Annę Szwaracką.

Adam, syn Piotra i Katarzyny z Kruków, urodził się 13 sierpnia 1858 roku w Serokach. Dalszych jego losów nie ustalono.

Jan, syn Piotra i Katarzyny z Kruków, urodził się 13 sierpnia 1858 roku w Serokach. Był bratem bliźniakiem Adama. Zmarł 18 kwietnia 1859 roku w Serokach.

Julianna, córka Piotra i Katarzyny z Kruków, urodziła się 16 lutego 1863 roku w Serokach. 8 lutego 1887 roku w Lutocinie poślubiła Antoniego Jagaciaka (ur. ok. 1862 w Poniatowie), syna Józefa i Katarzyny.

ny, służącego zamieszkałego w Przeradzu Małym. Nazwisko Antoniego i jego rodziny zapisywano różnie: Agaciak, Jagaciak, a najczęściej Agaciński. Julianna i Antoni mieszkali w Obrębie, a następnie w Przeradzu Małym. Ich dziećmi byli: Jan, Pelagia, Franciszka, Józef, Jadwiga i Adam.

7. Gałąź jonnijsko-serocka

Gałąź ta obejmuje potomków Bartłomieja, syna Antoniego i Mariany ze Strzelców. Określenie jej przyjmujemy od miejscowości Jonne w parafii Biezuń i Seroki w parafii Lutocin. W Jonnem osiadł Bartłomiej i tu spędził większość swojego życia. Tu rodziły się jego dzieci i wnuki. W Serokach osiadł jego jeden z wnuków – Jan, a jego potomkowie mieszkają tam do dzisiaj.

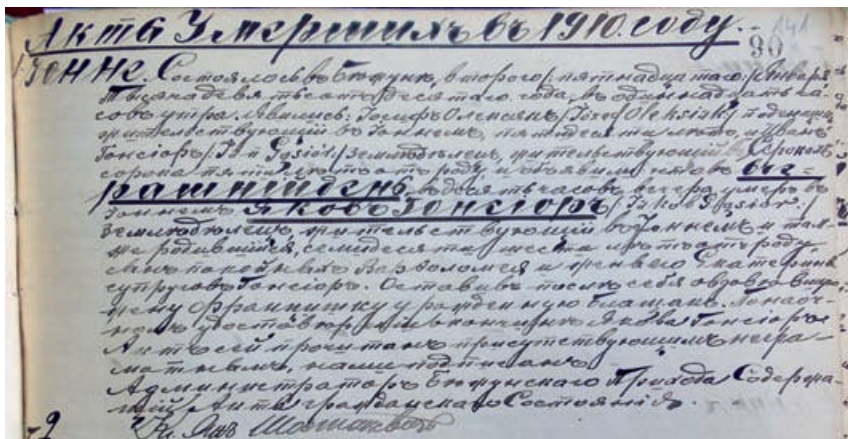
Pokolenie VI

Jan, syn Bartłomieja i Marianny z Puszców, urodził się 6 lutego 1825 roku w Jonnem. 27 listopada 1849 roku w Bieżuniu poślubił Annę Mrozek (ur. ok. 1831 w Obrębie), córkę Jana i Katarzyny z Wiśniewskich. Małżonkowie mieszkali w Jonnem. Z początku Jan był wyrobnikiem, a później gospodarzem. Urodziło się im dziesięcioro dzieci, z których pięcioro zmarło w dzieciństwie. Dziećmi ich byli: Mateusz, Marianna, Franciszka, Katarzyna, Ewa, Agnieszka, Anna, Jan, Anna i Jakub. Jan zmarł 12 października 1876 roku w Jonnem. Anna po ośmiu latach poślubiła wdowca z Dąbrówek Michała Czyżyka.

Małgorzata, córka Bartłomieja i Marianny z Puszców, urodziła się 11 lipca 1838 roku w Jonnem. 15 listopada 1852 roku w Bieżuniu poślubiła Wojciecha Kumkę (ur. ok. 1828 w Blinnie), syna Antoniny, służącego zamieszkałego w Sokołowym Kącie. Dalszych ich losów nie ustalono.

Katarzyna, córka Bartłomieja i Marianny z Puszców, urodziła się 17 października 1830 roku w Jonnem. 5 października 1857 roku w Bieżuniu poślubiła wdowca Kazimierza Gołębiewskiego (ur. ok. 1822 w Poniatowie), syna Jakuba i Marianny z Kubińskich, wyrobnika zamieszkałego w Jonnem. Dalszych ich losów nie ustalono.

Jakub, syn Bartłomieja i Marianny z Puszców, urodził się 23 lipca 1834 roku w Jonnem. 17 listopada 1856 roku w Bieżuniu poślubił Mariannę Stawicką (ur. ok. 1836 w Strzeszewie), córkę Mikołaja i Marianny. Małżonkowie mieszkali w Jonnem na gospodarstwie. Urodziło się im dziesięcioro dzieci: Rozalia, Marianna, Jan, Anna, Mateusz, Walenty, Katarzyna, Stanisław, Franciszka i Marianna. Pięcioro z nich zmarło w dzieciństwie. Marianna zmarła 18 kwietnia 1889 roku w Jonnem. Jakub już za miesiąc 29 maja 1889 roku w Lutocinie poślubił Franciszkę Błaszczak (ur. ok. 1853 w Mojnowie), córkę Mateusza i Marianny z Blanków. Małżonkowie doczekali się jeszcze dwóch córek: Heleny i Marianny. Jakub zmarł 14 stycznia 1910 roku w Jonnem. Franciszka zmarła 18 sierpnia 1919 tamże, dożywając ostatnich lat u córki Marianny.

Archiwum Państwowe w Mławie. Parafia Bieżuń
– akt zgonu Jakuba, syna Bartłomieja

Petronela, córka Bartłomieja i Marianny z Puszców, urodziła się 30 czerwca 1838 roku w Jonnem. 22 listopada 1858 roku w Bieżuniu poślubiła Franciszka Bieńka (ur. ok. 1834 w Karniszynie), syna Józefa i Agnieszki z Opałów. Mieli córki: Mariannę, Mariannę, Ewę i Katarzynę z męża Janulewską. Więcej informacji o Petroneli i Franciszku nie ustalono.

Paweł Piotr, syn Bartłomieja i Marianny z Puszców, urodził się 20 czerwca 1841 roku w Jonnem. Zmarł 16 listopada 1842 roku tamże.

Franciszek, syn Bartłomieja i Marianny z Puszców, urodził się 18 października 1843 roku w Jonnem. Zmarł 13 grudnia 1843 roku tamże. W akcie zgonu zapisano go pod imieniem Marcin.

Paweł, syn Bartłomieja i Marianny z Puszców, urodził się 31 stycznia 1847 roku w Jonnem. Dalszych jego losów nie ustalono.

Pokolenie VII

Mateusz, syn Jana i Anny z Mrozków, urodził się 30 sierpnia 1850 roku w Jonnem. Zmarł 10 sierpnia 1854 roku tamże.

Marianna, córka Jana i Anny z Mrozków, urodziła się 24 sierpnia 1852 roku w Jonnem. Jako panna miała nieślubną córkę Ewę (ur. 1873 – zm. 1881). 5 lutego 1877 roku w Bieżuniu poślubiła Franciszka Bronowskiego (ur. ok. 1858 w Bieżuniu), syna Jana i Julianny ze Staniszewskich, szewca zamieszkałego w Bieżuniu. Zamieszkali z początku w Bieżuniu, a następnie w Jonnem. Ich dziećmi byli: Franciszka, Bronisława i Roman. Dalszych losów Marianny i Franciszka nie ustalono.

Franciszka, córka Jana i Anny z Mrozków, urodziła się 4 marca 1855 roku w Jonnem. 28 stycznia 1874 roku w Bieżuniu poślubiła Ignacego Budkę (ur. 1854 w Bielawach Gołuskich), syna Walentego i Józefy z Domańskich. Dalszych ich losów nie ustalono.

Katarzyna, córka Jana i Anny z Mrozków, urodziła się 15 maja 1857 roku w Jonnem. 11 lutego 1877 poślubiła Józefa Bielickiego (ur. ok. 1854 w Poliku), syna Józefa i Barbary z Sowińskich, gospodarza zamieszkałego w Chamsku. Zamieszkali w Jonnem. Mieli córkę Annę z męża Wilary. Dalszych ich losów nie ustalono.

Ewa, córka syna Jana i Anny z Mrozków, urodził się 28 sierpnia 1859 roku w Jonnem. 14 listopada 1882 roku w Bieżuniu poślubiła Antoniego Kuźniewskiego (ur. 1854 w Milewie), syna Jana i Franciszki ze Stanikowskich, rolnika z Osieka. Antoni był żołnierzem zwolnionym do rezerwy. Dalszych ich losów nie ustalono.

Agnieszka, córka Jana i Anny z Mrozków, urodziła się 13 stycznia 1862 roku w Jonnem. Zmarła 12 czerwca 1863 roku tamże.

Anna, córka Jana i Anny z Mrozków, urodziła się 9 lipca 1865 roku w Jonnem. Zmarła 11 marca 1869 roku tamże.

Jan, syn Jana i Anny z Mrozków, urodził się 22 lutego 1868 roku w Jonnem. Dalszych jego losów nie znamy.

Anna, córka Jana i Anny z Mrozków, urodziła się 2 listopada 1870 roku w Jonnem. Zmarła 18 listopada 1870 roku tamże.

Jakub, syn Jana i Anny z Mrozków, urodził się 11 lipca 1872 roku w Jonnem. Zmarł 18 czerwca 1889 roku tamże.

Rozalia, córka Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodziła się 16 września 1857 roku w Jonnem. Zmarła 16 stycznia 1861 roku tamże.

Marianna, córka Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodziła się 26 września 1859 roku w Jonnem. Zmarła 29 września 1873 roku tamże.

Jan, syn Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodził się 9 listopada 1861 roku w Jonnem. 9 lutego 1891 roku w Lutocinie poślubił Ewę Brdak (ur. 1 IV 1867 w Serokach), córkę Adama i Anny z Durów. Młodzi zamieszkali w Serokach na gospodarstwie Brdaków. Z Serokami związały się dalsze losy tej części rodziny. Dziećmi Jana i Ewy byli: Władysława, Adam, Antoni, Stanisław i Stanisława. Kiedyś do gospodarstwa usiłowali się włamać złodzieje. Podczas konnego pościgu za nimi Jan spadł z konia. Doznał urazu i do końca życia był kulawy. Jan zmarł około 1945 roku, a Ewa 10 grudnia 1955 roku w Serokach.

Anna, córka Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodziła się 19 kwietnia 1864 roku w Jonnem. 24 listopada 1885 roku w Bieżuniu poślubiła Stanisława Kaźmierczaka (ur. ok. 1860 w Mojnowie), syna Józefa i Jadwigi z Błaszczaków. Dalszych ich losów nie ustalono.

Mateusz, syn Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodził się 6 września 1866 roku w Jonnem. Zmarł 9 września 1872 roku tamże.

Walenty, syn Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodził się 1 lutego 1869 roku w Jonnem. Wyjechał w poszukiwaniu pracy do Stanów Zjednoczonych. Ożenił się tam i miał dzieci. Więcej informacji o nim nie ustalono.

Katarzyna, córka Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodziła się 12 lipca 1871 roku w Jonnem. Zmarła 12 września 1872 roku tamże.

Stanisław, syn Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodził się 26 września 1873 roku w Jonnem. Wyjechał w poszukiwaniu pracy do Stanów Zjednoczonych. Ożenił się tam i miał syna Stanisława. Więcej informacji o nim nie ustalono.

Franciszka, córka Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodziła się 16 lipca 1876 roku w Jonnem. 15 stycznia 1895 roku w Bieżuniu poślubiła Jana Rogowskiego (ur. ok. 1867 w Jonnem), syna Andrzeja i Agnieszki z Górzyńskich. Mieszkali w Jonnem. Urodziły im się dwie córki: Aniela i Bronisława. Jan zmarł 7 lipca 1899 roku w Jonnem. Franciszka 1 maja 1901 roku w Bieżuniu poślubiła Franciszka Konojackiego (ur. ok. 1879 w Podwierzbiu), syna Ludwika i Franciszki z Tabarkiewiczów, zamieszkałego w Chamsku. Rodzina Konojackich była we wcześniejszych pokoleniach ewangelicka. Dalszych losów Franciszki i Franciszka nie ustalono.

Marianna, córka Jakuba i Marianny ze Stawickich, urodziła się 12 września 1880 roku w Jonnem. Zmarła 21 października 1881 roku tamże.

Helena, córka Jakuba i Franciszki z Błaszczaków, urodziła się 13 maja 1890 roku w Jonnem. Zmarła 6 maja 1893 roku tamże.

Marianna, córka Jakuba i Franciszki z Błaszczaków, urodziła się 20 stycznia 1893 roku w Jonnem. 5 września 1910 roku w Bieżuniu poślubiła Stanisława Gorgonia (ur. ok. 1888 w Jonnem), syna Antoniego

i Anny z Bartczaków. Zamieszkali w Jonnem. Dalszych ich losów nie ustalono.

Pokolenie VIII

Stanisław, syn Stanisława urodzony i zamieszkały w Stanach Zjednoczonych. Brak o nim innych informacji.

Władysława, córka Jana i Ewy z Brdaków, urodziła się 17 listopada 1891 roku w Serokach. 21 stycznia 1913 roku w Lutocinie poślubiła Antoniego Marcinkowskiego (ur. ok. 1890 w Chraponi), syna Grzegorza i Anny z Władarskich, rolnika zamieszkałego w Chraponi. Mieszkali na gospodarstwie w Chraponi. Mieli sześcioro dzieci: Jana, Józefa, Stanisława, Henryka, Czesławę i Izydora. Antoni zmarł w 1957 roku, a Władysława w 1974.

Adam, syn Jana i Ewy z Brdaków, urodził się 4 lutego 1894 roku w Serokach. Wyjechał w poszukiwaniu pracy do Stanów Zjednoczonych. Wrócił do Polski. Zmarł około 1945 roku. Podobno miał żonę i dzieci.

Antoni, syn Jana i Ewy z Brdaków, urodził się 7 grudnia 1897 roku w Serokach. Poszedł do wojska i brał udział w wojnie z bolszewikami w 1920 roku. Walczył między innymi nad Prypecią na Pińskich Błotach. Po powrocie z wojny 19 czerwca 1921 roku w Lutocinie poślubił

Antoni i Teodozja z Łubińskich Gąsiorowscy

bił Teodozję Łubińską (ur. 30 XII 1895 w Karniszynie), córkę Adama i Franciszki z Truszczyńskich, zamieszkałą w Serokach przy rodzicach gospodarzach. Antoni i Teodozja gospodarzyli w Serokach. Urodziło im się czworo dzieci: Stefania (ur. 1922 – zm. 2005) z męża Durzyńska, Tadeusz (ur. 1923 – zm. 2012), Stanisław (ur. 1925 – zm. 1925) i Genowefa (ur. 1926 – zm. młodo). Antoni zmarł 29 kwietnia 1976 roku w Serokach, a Teodozja 28 stycznia 1981 roku tamże.

Spotkanie w Serokach w 2006 roku - Tadeusz Gąsiorowski, syn Antoniego, i trzech Pawłów Gąsiorowskich. Od prawej: Paweł, syn Tadeusza; Tadeusz; Paweł, syn Pawła; Paweł Bogdan, syn Wiesława.

Stanisław, syn Jana i Ewy z Brdaków, urodził się 16 czerwca 1902 roku w Serokach. Zmarł 19 sierpnia 1902 roku tamże.

Stanisława, córka Jana i Ewy z Brdaków, urodziła się 30 listopada 1903 roku w Serokach. Zmarła 4 lutego 1905 roku tamże.

8. Gałąź policka

Gałąź ta obejmuje potomków Zygmunta, syna Jana „z Polika” i Rozalii ze Strzelców. Określenie jej przyjmujemy od miejscowości Polik w parafii Rościszewo, rodzinnej wsi Zygmunta, w której zamieszkiwały dwa pokolenia jego potomków. Dalszych losów tej gałęzi rodziny nie udało się ustalić.

Pokolenie VI

Małgorzata, córka Zygmunta i Marianny z Szymaniaków, urodzi-

ła się 22 lipca 1803 roku w Poliku. Zmarła za cztery dni 26 lipca.

Katarzyna, córka Zygmunta i Marianny z Szymaniaków, urodziła się 4 sierpnia 1804 roku w Poliku. 1 października 1827 roku w Rościszewie poślubiła Jakuba Dąbkowskiego (ur. ok. 1797 w Karniszynie), wdowca po bliżej nieznannej Katarzynie. Ich córkami były: Marianna i Katarzyna. Katarzyna i Jakub mieszkali w Poliku, a później w Chwałach. Katarzyna zmarła 29 marca 1846 roku, została znaleziona martwa na polu w Borkowie Szlacheckim (czyli Wielkim). Dalszych losów jej męża nie ustalono.

Magdalena, córka Zygmunta i Marianny z Szymaniaków, urodziła się 1 czerwca 1806 roku w Poliku. Zmarła 14 maja 1808 roku tamże.

Szczepan, syn Zygmunta i Marianny z Szymaniaków, urodził się około 1808 roku w Poliku. 23 listopada 1828 roku w Rościszewie poślubił Mariannę Sołek (ur. 5 X 1808 w Lipnikach), córkę Adama i Marianny, zamieszkałą w Poliku na służbie. Mieszkali w Poliku, gdzie urodziło im się dziewięcioro dzieci: Marcin, Jan, Anna, Józef, Tomasz, Wincenty, Anna, Maciej i Piotr. Dat zgonu Szczepana i Marianny nie ustalono.

Agnieszka, córka Zygmunta i Marianny z Szymaniaków, urodziła się 2 stycznia 1810 roku w Poliku. Zmarła 1 lutego 1810 roku tamże.

Józefa, córka Zygmunta i Marianny z Szymaniaków, urodziła się 19 lutego 1811 roku w Poliku. Dalszych jej losów nie ustalono.

Szymon, syn Zygmunta i Marianny z Szymaniaków, urodził się 28 października 1813 roku w Poliku. Zmarł 2 listopada 1813 roku tamże.

Kunegunda, córka Zygmunta i Marianny z Szymaniaków, urodziła się 4 sierpnia 1815 roku w Poliku. Zmarła 8 października 1815 roku tamże.

Józef, syn Zygmunta i Marianny z Szymaniaków, urodził się 10 marca 1817 roku w Poliku. Mieszkał w Poliku. Zmarł po 1840 roku. Więcej informacji o nim nie znaleziono.

Polik i okolice na mapie z 1839 roku

Pokolenie VII

Marcin, syn Szczepana i Marianny z Sołków, urodził się 31 października 1829 roku w Poliku. Zmarł 15 kwietnia 1830 tamże.

Jan, syn Szczepana i Marianny z Sołków, urodził się 16 lutego 1831 roku w Poliku. Dalszych jego losów nie ustalono.

Anna, córka Szczepana i Marianny z Sołków, urodziła się 6 lipca 1833 roku w Poliku. Zmarła 14 marca 1835 roku tamże.

Józef, syn Szczepana i Marianny z Sołków, urodził się 20 grudnia 1834 roku w Poliku. Zmarł 21 grudnia 1836 roku tamże.

Tomasz, syn Szczepana i Marianny z Sołków, urodził się 11 grudnia 1836 roku w Poliku. Dalszych jego losów nie ustalono.

Wincenty, syn Szczepana i Marianny z Sołków, urodził się 18 czerw-

ca 1839 roku w Poliku. Zmarł 23 czerwca 1840 roku tamże.

Anna, córka Szczepana i Marianny z Sołków, urodziła się 31 maja 1841 roku w Poliku. Dalszych jej losów nie ustalono.

Maciej, syn Szczepana i Marianny z Sołków, urodził się 6 stycznia 1843 roku w Poliku. Dalszych jego losów nie ustalono.

Piotr, syn Szczepana i Marianny z Sołków, urodził się 21 czerwca 1845 roku w Poliku. Dalszych jego losów nie ustalono.

9. Gałąź policko-łukomska

Gałąź ta obejmuje potomków Andrzeja, syna Jana „z Polika” i Marianny z Roźniaków. Określenie jej przyjmujemy od miejscowości Polik w parafii Rościszewo, rodzinnej wsi Andrzeja, w której rodziły się jego dzieci, z których syn Mateusz zmarł w Poliku w 1891 roku i był ostatnim przedstawicielem rodziny zamieszkałym w tej wiosce. W Łukomiu zaś osiadł jego starszy brat Szymon, na którego dzieciach zapewne omawiana gałąź rodziny wymarła.

Pokolenie VI

Jadwiga, córka Andrzeja i Anny z Lewandowskich, urodziła się 12 kwietnia 1832 roku w Poliku. Zmarła 7 grudnia 1833 roku tamże. W akcie zgonu odnotowano ją pod imieniem Ludwika.

Szymon, syn Andrzeja i Agnieszki ze Słomińskich, urodził się 23 października 1834 roku w Poliku. 18 lutego 1857 roku w Rościszewie poślubił Antoninę Kacprzak (ur. ok. 1836 w Borowie), córkę Antoniego i Magdaleny z Anielskich. Szymon i Antonina mieszkali w Borowie, a następnie w Bryskach i w Łukomiu. Mieli dwie córki: Franciszkę i Juliannę. Antonina zmarła 8 grudnia 1866 roku w Łukomiu. Szymon wkrótce 15 sierpnia 1867 roku w Łukomiu poślubił Katarzynę z Tyszkowskich (ur. ok. 1833 w Okalewie), córkę Kacpra i Małgorzaty, wdowę po Janie Wiśniewskim. Szymon i Katarzyna mieszkali w Łukomiu. Ich dziećmi byli: Anna i Jan. Katarzyna zmarła 17 październi-

ka 1872 roku w Łukomiu, a Szymon zmarł tamże w sędziwym wieku 29 marca 1916 roku.

Mateusz, syn Andrzeja i Agnieszki ze Słomińskich, urodził się około 1836 roku w Poliku. 13 lutego 1885 roku w Rościszewie poślubił Agnieszkę Pawlak (ur. ok. 1833), córkę Wawrzyńca i Marianny z Michalskich. Około rok po ślubie urodziła im się nieżywa córka. Więcej dzieci nie mieli. Mieszkali w Poliku pracując na roli, a przez pewien czas w Śniedzanowie. Mateusz zmarł 5 listopada 1891 roku w Poliku. Antonina 12 listopada 1894 roku w Rościszewie poślubiła Wojciecha Gąsiora, syna Kazimierza [z gałęzi makowskiej].

Józefa, córka Andrzeja i Agnieszki ze Słomińskich, urodziła się 3 lutego 1840 roku w Poliku. 28 października 1860 roku w Rościszewie poślubiła Jana Monta (ur. ok. 1837 w Bieżuniu), syna Franciszka i Anny z Gąsiorów [z gałęzi makowskiej]. Mieszkali w Poliku. Tam urodziły im się dzieci: Marianna, Franciszek, Anna, Franciszek, Kazimierz i Marian. Jan zmarł 24 listopada 1882 roku w Poliku. Józefa za rok 20 listopada 1893 w Rościszewie poślubiła wdowca Karola Kamińskiego (ur. ok. 1843 w Cieszkach), syna Łukasza i Katarzyny z Chmielewskich. Dalszych ich losów nie ustalono.

Józef, syn Andrzeja i Agnieszki ze Słomińskich, urodził się 14 stycznia 1851 roku w Poliku. Zmarł 4 sierpnia 1853 roku tamże.

Pokolenie VII

Franciszka, córka Szymona i Antoniny z Kacprzaków, urodziła się 12 lutego 1859 roku w Borowie. Dalszych jej losów nie ustalono.

Julianna, córka Szymona i Antoniny z Kacprzaków, urodziła się 6 kwietnia 1863 roku w Bryskach. Zmarła 3 lutego 1870 roku w Łukomiu.

Anna, córka Szymona i Katarzyny z Tyszkowskich, urodziła się

22 czerwca 1868 roku w Łukomiu. Dalszych jej losów nie ustalono.

Jan, syn Szymona i Katarzyny z Tyszkowskich, urodził się 12 maja 1872 roku w Łukomiu. Zmarł 14 czerwca 1877 roku tamże.

Córka [bez imienia], urodzona martwo 5 czerwca 1856 roku w Poliku, córka Mateusza i Agnieszki z Pawlaków.

Polik i Łukomie na mapie z 1915 roku

10. Gałąź swojęcińska

Gałąź ta obejmuje potomków Kazimierza (III), syna Jana „z Boro-wa” i Elżbiety z Pacholczaków. Określenie jej przyjmujemy od miejscowości Swojęcín w parafii Lutocin (obecnie należącej do parafii Poniатово). W wiosce tej osiadł Józef, syn Kazimierza. Tu rodziły się jego liczne dzieci oraz jeden wnuk. Dalszych losów tej gałęzi rodziny nie udało się ustalić.

Pokolenie VI

Józef, syn Kazimierza i Apolonii z Wierzbickich, urodził się 18 mar-

ca 1824 roku w Poliku. 6 marca 1848 roku w Lutocinie poślubił Ewę z Kowalczyków (ur. ok. 1813 w Mojnowie), córkę Mateusza i Agnieszki z Graczyków, wdowę po Karolewskim. Małżonkowie mieszkali w Swojęcinie. Mieli dwoje dzieci: Annę i Adama. Po śmierci Ewy Józef 26 października 1853 roku w Bieżuniu poślubił Ewę Wieloch (ur. ok. 1830 w Chamsku), córkę Pawła i Marianny z Jędrzejewskich, zamieszkałą w Zimolzie. Józef i Ewa mieli sześcioro dzieci: Mateusza, bliźnięta Bartłomieja i Mariannę, Antoninę, Teofila oraz Wojciecha. Ewa zmarła 14 lutego 1881 roku w Swojęcinie. Józef ożenił się po raz trzeci. 8 maja 1882 roku w Lutocinie poślubił 30 lat młodszą Annę Jarkowską (ur. ok. 1854 w Żabowie), córkę Józefa i Katarzyny. Rodzina mieszkała w Swojęcinie, utrzymując się z pracy zarobkowej. Józef pracował między innymi jako cieśla. Józefowi i Annie urodziło się ośmioro dzieci: Jan, bliźnięta Julian i Władysław, Ludwika, Balbina, Stanisław, Julian oraz Józefa. Józef zmarł 27 lutego 1899 roku w Swojęcinie. Daty zgonu Anny nie znaleziono. Spośród szesnaściorga dzieci Józefa ośmioro zmarło w dzieciństwie.

Marcin, syn Kazimierza i Apolonii z Wierzbickich, urodził się 23 września 1826 roku w Poliku. Zmarł 22 grudnia 1826 roku tamże.

Marianna, córka Kazimierza i Apolonii z Wierzbickich, urodziła się 18 grudnia 1827 roku w Rościszewie. Dalszych jej losów nie ustalono.

Pokolenie VII

Anna, córka Józefa i Ewy z Kowalczyków, urodziła się 18 lipca 1848 roku w Swojęcinie. 31 stycznia 1875 roku w Lutocinie poślubiła Antoniego Galińskiego (ur. ok. 1857 w Żurominie), syna Juliana i Józefy z Przybyszewskich, kowala zamieszkałego w Swojęcinie. Ich córką była Franciszka. Dalszych losów Anny i Antoniego nie ustalono.

Adam, syn Józefa i Ewy z Kowalczyków, urodził się około 1851 roku w Swojęcinie. 21 lipca 1879 roku w Lubowidzu poślubił Józefę ze Stolarskich (ur. ok. 1850 w Mostowie), córkę Walentego i Marianny z Pstrągowskich. Józefa była wdową po Antonim Szymańskim zmarłym w 1877 roku w Turcji. Dalszych losów Adama i Józefy nie ustalono.

Mateusz, syn Józefa i Ewy z Wielochów, urodził się 8 września 1856 roku w Swojęcinie. Zmarł 13 października 1857 roku tamże.

Bartłomiej, syn Józefa i Ewy z Wielochów, urodził się 15 sierpnia 1860 roku w Swojęcinie. Dalszych jego losów nie ustalono.

Marianna, córka Józefa i Ewy z Wielochów, urodziła się 15 sierpnia 1860 roku w Swojęcinie. Była bliźniaczą siostrą Bartłomieja. Dalszych jej losów nie ustalono.

Antonina, córka Józefa i Ewy z Wielochów, urodziła się 26 czerwca 1863 roku w Swojęcinie. Zmarła 9 maja 1864 roku tamże.

Teofila, córka Józefa i Ewy z Wielochów, urodziła się 6 października 1866 roku w Swojęcinie. Zmarła 9 lutego 1867 roku tamże.

Wojciech, syn Józefa i Ewy z Wielochów, urodził się 25 września 1869 roku w Swojęcinie. Zmarł 2 października 1870 roku tamże.

Jan, syn Józefa i Anny z Jarkowskich, urodził się 15 maja 1883 roku w Swojęcinie. Zmarł 6 marca 1886 roku tamże.

Julian, syn Józefa i Anny z Jarkowskich, urodził się 13 lutego 1885 roku w Swojęcinie. Zmarł 24 czerwca 1885 roku tamże.

Władysław, syn Józefa i Anny z Jarkowskich, urodził się 13 lutego 1885 roku w Swojęcinie. Był bliźniaczym bratem Juliana. Zmarł 24 czerwca 1885 roku tamże.

Ludwika, córka Józefa i Anny z Jarkowskich, urodziła się 22 marca 1886 roku w Swojęcinie. 14 stycznia 1903 roku w Lutocinie poślubiła Jana Błaszczaka (ur. ok. 1878 w Swojęcinie), syna Mikołaja i Franciszki z Kalkowskich, żołnierza rezerwy. Znamy ich troje dzieci: Czesławę, Jana i Genowefę. Dalszych ich losów nie ustalono.

Balbina, córka Józefa i Anny z Jarkowskich, urodziła się 13 października 1887 roku w Swojęcinie. 23 stycznia 1906 roku w Lutocinie

poślubiła Adama Felczaka (ur. ok. 1873 w Swojęcinnie), syna Kazimierza i Rozalii z Redów, wdowca po Ewie z Kaczmarczyków. Dalszych ich losów nie ustalono.

Stanisław, syn Józefa i Anny z Jarkowskich, urodził się 4 września 1889 roku w Swojęcinnie. 19 listopada 1907 roku w Lutocinie poślubił Katarzynę Witkowską (ur. ok. 1882 w Chraponi), córkę Wojciecha i Weroniki z Rydzyńskich, zamieszkałą w Swojęcinnie. Urodził im się syn Waław. Dalszych ich losów nie ustalono.

Julian, syn Józefa i Anny z Jarkowskich, urodził się 13 marca 1892 roku w Swojęcinnie. Zmarł 8 stycznia 1894 roku tamże.

Józefa, córka Józefa i Anny z Jarkowskich, urodziła się 7 kwietnia 1894 roku w Swojęcinnie. 1 września 1918 roku w Lutocinie poślubiła Jana Spychałę (ur. ok. 1866 w Mojnowie), syna Antoniego i Ewy z Kaczmarczyków, wdowca po Leokadii z Jędrzejewskich. Małżonkowie zamieszkali w Mojnowie. Ich dziećmi byli: Bronisława i Jan. Dalszych ich losów nie ustalono.

Widok z Królestwa Polskiego sprzed 1915 roku

Pokolenie VIII

Wacław, syn Stanisława i Katarzyny z Witkowskich, urodził się 6 marca 1908 roku w Swojęcinie. Zmarł 20 grudnia 1910 roku tamże.

11. Gałąź borowska

Gałąź ta obejmuje potomków Jana, syna Jana „z Borowa” i Elżbiety z Pacholczaków. Określenie jej przyjmujemy od miejscowości Borowo w parafii Rościszewo, rodzinnej wioski Jana, w której mieszkał prawie do końca życia. Tu rodziły się jego dzieci. Gałąź wymarła w pokoleniu dzieci Jana. Pozostało jedynie z tej gałęzi rodziny potomstwo wywodzące się po kądzieli poprzez córkę Katarzynę.

Pokolenie VI

Antoni Mateusz, syn Jana i Ewy z Sołków (Wsołków), urodził się 28 sierpnia 1814 roku w Borowie. Zmarł 1 sierpnia 1819 tamże.

Józef, syn Jana i Ewy z Sołków (Wsołków), urodził się 22 grudnia 1816 roku w Borowie. Zmarł 12 marca 1817 tamże.

Katarzyna, córka Jana i Ewy z Sołków (Wsołków), urodziła się 5 marca 1818 roku w Borowie. Gdy miała 13 lat została osierocona przez zmarłych rodziców. Pozostała sama albo z młodszą siostrą Marianną. Z pewnością wówczas zamieszkała u rodziny w Borowie.

W 1840 roku, gdy wychodziła za mąż, zapisano, iż mieszka w Borowie przy bracie. Nie mógł to jednak być brat rodzony (żaden z nich nie żył), ani stryjeczny (chyba nikt z Gąsiorów już wówczas w Borowie nie mieszkał). Zatem był to pewnie ktoś z rodziny Sołków (Wsołków) albo Joniaków, potomków Adama Joniaka (ojczyma Jana Gąsiora), który dla dzieci Jana pełnił funkcję dziadka.

Katarzyna 23 listopada 1840 roku poślubiła w Rościszewie Jana Zglenickiego (ur. ok. 1819 w Grodkowie), syna Urszuli Zglenickiej, służącego mieszkającego w Borowie. Małżonkowie mieszkali w Osieczku, a następnie w Zamościu. Ich dziećmi byli: Antonina (ur. ok. 1847) żona Tomasza Laskowskiego, Franciszka (ur. ok. 1849 – zm. 25 V 1857) i Józef (ur. ok. 1852

– zm. 9 V 1857). Jan zmarł 23 stycznia 1853 roku w Zamościu.

Owdowiała Katarzyna dalej zamieszkiwała w Zamościu, zatrudniając się jako wyrobnica. Tu zmarła dwójka jej dzieci. 8 listopada 1857 roku poślubiła w Rościszewie Wojciecha Rajewskiego (ur. ok. 1811 w Kuskach), syna Augustyna i Marianny ze Skowrońskich, wdowca po Urszuli z Kowalewskich. Jego status społeczny określono – kopiaż. Małżonkowie w pewnym momencie przesiedlili się do sąsiedniego Komorowa. Tam 24 lutego 1865 roku Wojciech zmarł. Dalszych losów Katarzyny nie ustalono.

Marianna, córka Jana i Ewy z Sołków (Wsołków), urodziła się 1 września 1820 roku w Borowie. Dalszych jej losów nie znamy.

Józef, syn Jana i Ewy z Sołków (Wsołków), urodził się 2 lutego 1823 roku w Borowie. Zmarł 18 sierpnia 1823 roku tamże.

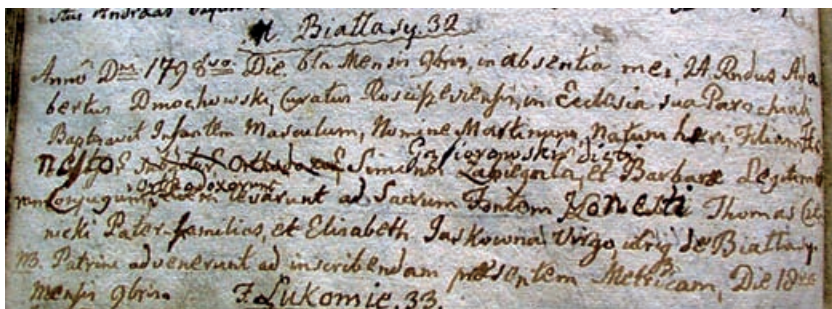
Franciszek, syn Jana i Ewy z Sołków (Wsołków), urodził się 12 października 1824 roku w Borowie. Zmarł 12 listopada 1824 roku tamże.

Marian, syn Jana i Ewy z Sołków (Wsołków), urodził się 7 grudnia 1828 roku w Rościszewie. Zmarł 5 sierpnia 1831 roku tamże. Jego śmierć (o godzinie 10 rano) mogła być spowodowana zarażeniem się rodziny cholera, która w tym roku rozprzestrzeniła się w okolicy. Nocą, po kilkunastu godzinach zmarli jego rodzice.

12. Gąsiorowscy ze Szczechowa i Łukomki

Pochodzenie Gąsiorowskich zamieszkałych w XVIII i XIX wieku w Białasach, w Szczechowie, a następnie w Łukomce jest trudne do wyjaśnienia. Pierwszy zapis o nich znajdujemy w aktach parafii łukomskiej pod rokiem 1798, kiedy rodzi się w Białasach Marcin, syn Szymona Zabiegały zwanego Gąsiorowskim. Tenże Marcin w akcie małżeństwa z 1817 roku określony jest jako Gąsiorowski zwany Zabiegałą.

Zastanawia stosowanie dwóch nazwisk alternatywnych dla jednej osoby. Dalsza analiza akt pozwoliła nieco to wyjaśnić. W 1792 roku w Łukomiu niejaki Szymon Zabiegała, kawaler z Polika w parafii rościszewskiej, poślubił Barbarę Woźniakównę, pannę z Białas w parafii łukomskiej. Okazuje się, że byli to rodzice owego Marcina. Przegląda-

Archiwum Diecezjalne w Płocku. Parafia Łukomie
 – akt urodzenia i chrztu Marcina Zabiegały zwanego Gąsiorowskim
 Tłumaczenie z języka łacińskiego:
 Białasy. 32.

Roku Pańskiego 1798, dnia 6 listopada podczas mojej nieobecności wielbny Adalbert [=Wojciech] Dmochowski, proboszcz rościszewski, w swoim kościele ochrzcił dziecko płci męskiej imieniem Marcin, urodzone wczoraj, syna uczciwych Szymona Zabiegały [nadpisane: zwanego Gąsiorowski] i Barbary legalnych małżonków [nadpisane: prawowiernych]. Chrzestni podczas chrztu świętego uczciwi Tomasz Czernicki ojciec rodziny i Elżbieta Jaskówna panna, wszyscy z Białas. Rodzice chrzestni zgłosili do spisania faktu chrztu 18 listopada.

jąc zapisy metrykalne parafii rościszewskiej spotykamy szereg Zabiegałów. Z racji lakoniczności tych zapisów nie możemy jednak połączyć ich w jedną tablicę genealogiczną. Wśród nich znajdujemy małżonków Jakuba i poślubioną mu 29 lutego 1796 roku w Rościszewie Ewę Dworównę oraz ich gromadkę dzieci. Wśród nich jest Szymon urodzony 16 października 1763 roku. Ani chybi jest to ten poślubiający później w Łukomiu Barbarę Woźniakównę. Co ciekawe, młodzi małżonkowie mieszkali w parafii rościszewskiej, gdzie rodziły się ich dzieci, w tym Szymon [młodszy], oraz w parafii łukomskiej, gdzie urodziło się im w Białasach dwoje dzieci. Zmarli w Szczehowie. W aktach rościszewskich zawsze określani są jako Zabiegałowie. Natomiast przejście z nazwiska Zabiegała na Gąsiorowski nastąpiło w parafii łukomskiej.

Zastanawia przyczyna tej zmiany oraz związku z rodziną Gąsiorów mieszkającą wówczas w Poliku, dla której wioska ta była kolebką rodzinną. Skąpość i lakoniczność zachowanych metrykaliów nie pozwala na rozwiązanie tego zagadnienia. Mogły to być nieczytelne dzisiaj dla nas związki rodzinne po kądzieli. Mogło to być efektem wychowywania któregoś z dzieci w rodzinie zaprzyjaźnionej (może chrzestnych?) i określanie go równoległe innym nazwiskiem. Mogło to wiązać się z przejściem gospodarstwa od innej rodziny. Wówczas nie było jeszcze

takiej stabilizacji nazwisk wśród ludności włościańskiej (chłopskiej), na co zwracają uwagę genealodzy. Były to niekiedy przezwiska stopniowo dziedziczone, które stawały się z czasem nazwiskami w naszym rozumieniu.

Zatem obie rodziny zaprezentowanych wcześniej Gąsiorów-Gąsiorowskich i Gąsiorowskich zwanych Zabiegałami, mające swą kolebkę w wiosce Polik, mają ze sobą jakieś powiązania, których pewnie nigdy nie zdołamy poznać.

Nie mogąc jednoznacznie określić numerami kolejnych pokoleń tej rodziny w powiązaniu z rodziną wcześniej zaprezentowaną, wprowadzam oznakowania literowe.

Pokolenie A

Szymon Zabiegała zwany później Gąsiorowskim, syn Jakuba Zabiegały i Ewy Dworkówny, urodził się 16 października 1763 roku w parafii rościszewskiej, zapewne w Poliku. 12 lutego 1792 roku poślubił w Łukomiu Barbarę Woźniak (ur. ok. 1768), córkę Jakuba i Magdaleny, zamieszkałą w Białasach. Z początku małżonkowie zamieszkali w parafii rościszewskiej, zapewne w Poliku, gdzie urodziły im się dzieci: Kacper, Szymon i Tadeusz. Następnie w Białasach urodził im się syn Marcin. Ponownie znaleźli się w parafii rościszewskiej, gdzie urodziły im się dzieci: syn (urodzony martwo), Marianna i Elżbieta. Powrócili do Białas, tam urodziła im się Petronela. Następnie zamieszkali w Szczechowie. Szymon [jako Gąsiorowski] zmarł 16 stycznia 1827 roku w Szczechowie, a Barbara 3 lutego 1836 roku tamże.

Warto dodać, że zgłaszającym zgon Barbary był jej brat Szymon Woźniak zamieszkały w Szczechowie, który był żonaty z Anną z Zabiegałów (ur. 1768 – zm. 1810), siostrą Szymona Zabiegały-Gąsiorowskiego.

Pokolenie B

Kacper Zabiegała, syn Szymona i Barbary z Woźniaków, urodził się 7 stycznia 1793 roku w parafii rościszewskiej. Dalszych jego losów nie ustalono.

Szymon Zabiegała zwany później Gąsiorowskim, syn Szymona i Barbary z Woźniaków, urodził się 6 czerwca 1795 roku w parafii rościszewskiej (prawdopodobnie w Poliku). 22 listopada 1829 roku w Gójsku poślubił Mariannę Mazurowską (ur. ok. 1808 w Bliźnie), córkę Jana i Agnieszki z Pawłowskich, gospodarzy z Blizna. Małżonkowie mieszkali przez pewien czas w wiosce Cisse, a następnie w Szczechowie. Urodziło im się troje dzieci: Franciszka, Jan i Antonina. Rodzina jest już konsekwentnie określana nazwiskiem Gąsiorowscy. Szymon zmarł 2 lipca 1847 roku w Szczechowie. Marianna zmarła po 1862 roku.

Tadeusz Zabiegała, syn Szymona i Barbary z Woźniaków, urodził się 26 października 1796 roku w parafii rościszewskiej. Zmarł 29 sierpnia 1798 roku w Białasach.

Marcin Zabiegała zwany później Gąsiorowskim, syn Szymona i Barbary z Woźniaków, urodził się 5 listopada 1798 roku w Białasach. 23 listopada 1817 roku w Łukomiu poślubił Katarzynę Grążawską (ur. ok. 1799) z Łukomia. Zapewne była córką Jana i Tekli urodzoną 26 listopada 1801 roku. Marcin i Katarzyna mieli syna Jana. Dalszych ich losów nie ustalono.

Syn (bez imienia) Zabiegała, syn Szymona i Barbary z Woźniaków, urodzony martwo w 1801 roku w parafii rościszewskiej.

Marianna Zabiegała, córka Szymona i Barbary z Woźniaków, urodziła się 22 marca 1802 roku w parafii rościszewskiej. Zmarła zapewne 2 maja 1807 roku tamże.

Elżbieta Zabiegała, córka Szymona i Barbary z Woźniaków, urodziła się 4 lipca 1804 roku w parafii rościszewskiej. Zmarła 28 grudnia 1805 roku tamże.

Petronela Zabiegała, córka Szymona i Barbary z Woźniaków, urodziła się 27 stycznia 1809 roku w Białasach-Paprotkach. Zmarła 24 lipca 1810 roku tamże.

Pokolenie C

Franciszka, córka Szymona i Marianny z Mazurowskich, urodziła się 4 listopada 1832 roku w miejscowości Cisse. 4 lutego 1855 roku w Gójsku poślubiła Jana Kapuścińskiego (ur. ok. 1834 w Dzikim Borze). Dalszych ich losów nie ustalono.

Jan, syn Szymona i Marianny z Mazurowskich, urodził się 15 lutego 1836 roku w Szczechowie. 23 lutego 1862 roku w Łukomiu poślubił Anielę Agatę Matyjasik (ur. ok. 1839 w Łąkiem), córkę Tomasza Marianny z Ozimkowskich. Jan wówczas pracował jako wyrobnik w Dzikim Borze. Po ślubie z żoną zamieszkał w Łukomce. Urodziło im się ośmioro dzieci: Józefa, Stanisław, Antonina, Franciszka, Aniela, Antoni, Tomasz i Piotr. Jan zmarł 15 września 1904 roku w Łukomce, a Aniela 29 czerwca 1915 roku w Swojęcinnie, gdzie mieszkała pod koniec życia u syna Piotra.

Antonina, córka Szymona i Marianny z Mazurowskich, urodziła się 28 kwietnia 1840 roku w Szczechowie. Dalszych jej losów nie ustalono.

Jan, syn Marcina i Katarzyny z Grażawskich, urodził się 16 lipca 1820 roku. Dalszych jego losów nie ustalono.

Pokolenie D

Józefa, córka Jana i Anieli z Matyjasików, urodziła się 16 stycznia 1865 roku w Łukomce. Zmarła 13 maja 1878 roku tamże.

Stanisław, syn Jana i Anieli z Matyjasików, urodził się 28 października 1866 roku w Łukomce. 13 listopada 1893 roku w Bieżuniu poślubił Katarzynę Adranowicz (ur. ok. 1875 w Elźbiecinie), córkę Pawła i Marianny z Łachowskich. Ich dziećmi byli: Marianna, Ignacy, Jakub, Anna, Antonina, Józef, Antoni i Eugenia. Stanisław zmarł 21 listopada 1912 roku w Łukomce. Owdowiała Katarzyna w następnym roku poślubiła wdowca Jana Olewnika. Zmarła 22 października 1942 roku.

Antonina, córka Jana i Anieli z Matyjasików, urodziła się 4 grudnia 1868 roku w Łukomce. Zmarła 9 października 1872 roku tamże.

Franciszka, córka Jana i Anieli z Matyjasików, urodziła się 26 stycznia 1871 roku w Łukomce. Zmarła wkrótce 10 lutego 1871 roku tamże.

Aniela, córka Jana i Anieli z Matyjasików, urodziła się 24 grudnia 1871 roku w Łukomce. 19 października 1891 roku w Łukomiu poślubiła Antoniego Bacińskiego (ur. ok. 1865 w Babcu Więczankach), syna Wojciecha i Anny z Kamińskich. Dalszych ich losów nie ustalono.

Antoni, syn Jana i Anieli z Matyjasików, urodził się 14 maja 1874 roku w Łukomce. Zmarł 12 kwietnia 1876 roku tamże.

Tomasz, syn Jana i Anieli z Matyjasików, urodził się 16 grudnia 1876 roku w Łukomce. Zmarł 2 kwietnia 1877 roku tamże.

Piotr, syn Jana i Anieli z Matyjasików, urodził się 19 czerwca 1878 roku w Łukomce. 25 września 1901 roku w Łukomiu poślubił Juliannę Puszcz (ur. ok. 1883 w Swojęcinnie), córkę Franciszka i Rozalii z Karolewskich. Małżonkowie zamieszkali w Swojęcinnie. Tam urodziło im się troje dzieci: Czesława, Waclaw i Stefan. Od nich rozpoczyna się linia tej rodziny do dzisiaj mieszkająca w Swojęcinnie.

Pokolenie E

Marianna, córka Stanisława i Katarzyny z Adranowiczów, urodziła się 7 września 1895 roku w Łukomce. Zmarła 1 października 1898 roku tamże.

Ignacy, syn Stanisława i Katarzyny z Adranowiczów, urodził się 30 stycznia 1898 roku w Łukomce. 12 grudnia 1925 roku w Bieżuniu poślubił Helenę Stańczak (ur. 20 XII 1903 w Elźbiecinie), córkę Adama i Marianny z Sobczaków. Ich dzieci to: córka (ur. nieżywo 1926), Jan (ur. 1927 – zm. 2003), Mieczysław (ur. 1930 – zm. 1999), Bronisław (ur. 1933 – zm. 1999), Krystyna (ur. 1936) i Tadeusz Zenon (ur. 1940 – zm. 2000). Ignacy zmarł 3 kwietnia 1964 roku w Łukomce, a Helena 26 sierpnia 1980 roku tamże.

Jakub, syn Stanisława i Katarzyny z Adranowiczów, urodził się

w 1900 roku w Łukomce. Zmarł 27 listopada 1918 roku tamże na szalającą wówczas wówczas „hiszpankę”.

Anna, córka Stanisława i Katarzyny z Adranowiczów, urodziła się w 1903 roku w Łukomce. Zmarła 16 lutego 1904 roku tamże.

Antonina, córka Stanisława i Katarzyny z Adranowiczów, urodziła się 31 stycznia 1905 roku w Łukomce. Zmarła 7 kwietnia 1906 roku tamże.

Józef, syn Stanisława i Katarzyny z Adranowiczów, urodziła się 22 marca 1907 roku w Łukomce. Zmarł 27 stycznia 1908 roku tamże.

Antoni, syn Stanisława i Katarzyny z Adranowiczów, urodził się 5 lutego 1909 roku w Łukomce. Żoną jego była Władysława Witkowska, córka Józefa i Leokadii z Narewskich. Ich dziećmi są: Marianna z męża Gajtkowska, Czesław, Aniela z męża Borowska i Irena. Antoni zmarł 17 sierpnia 1964 roku w Łukomce.

Eugenia, córka Stanisława i Katarzyny z Adranowiczów, urodziła się 25 sierpnia 1911 roku w Łukomce. Zmarła 1 czerwca 1912 roku tamże.

Czesława, córka Piotra i Julianny z Puszców, urodziła się 21 lipca 1902 roku w Swojęcinnie. Jej mężem był Pudlak.

Wacław, syn Piotra i Julianny z Puszców, urodził się 27 października 1905 roku w Swojęcinnie. Pierwszą jego żoną była Marianna z Adrianowiczów. Mieli dwóch synów zmarłych młodo. Jako wdowiec poślubił Czesławę z Banachów (ur. 30 III 1914 w Zimolzie), córkę Adama i Marianny z Rybków. Ich synem jest Józef (ur. 1949). Wacław zmarł 13 stycznia 1980 roku w Swojęcinnie. Czesława dożyła sędziwego wieku, zmarła 24 sierpnia 2009 roku.

Stefan, syn Piotra i Julianny z Puszców, urodził się 15 maja 1911 roku w Swojęcinnie. Zmarł 22 stycznia 1912 roku tamże.

Czesława z Banachów Gąsiorowska z synem Józefem
i synową Teresą z Markowskich

13. Refleksje na zakończenie

Badania genealogiczne są pracą wymagającą czasu i cierpliwości. Znalezione w archiwach akta urodzeń, małżeństw i zgonów pozwalają rekonstruować powiązanie rodzinne wielu osób. W opracowaniu genealogicznym zwraca się uwagę przede wszystkim na takie fakty, jak: urodzenia, zgony, małżeństwa i ewentualne rozwody. Należy w miarę możliwości precyzyjnie ustalić daty i miejsca tych wydarzeń. Jednocześnie interesują nas też inne fakty z życia poszczególnych osób. Chcemy sobie wyobrazić, jak żyli. Chcemy poznawać ich sytuację rodzinną, problemy, z którymi się spotykali – przykładowo: przeprowadzki przeważnie związane z poszukiwaniem pracy, umieralność dzieci. Niestety, nie mamy szans dowiedzieć się czegokolwiek o ich cechach charakteru, upodobaniach i wyglądzie. To możemy poznać jedynie w stosunku do osób, po których pozostała pamięć, bądź notatki rodzinne. Zdjęcia znajdujemy jedynie z XX wieku. Rodziny szczególnie zamożne miały portrety malowane w poprzednich stuleciach.

Analiza zebranego materiału skłania do wyciągnięcia szeregu wnio-

sków. Zwraca uwagę duża dzietność małżeństw w minionych wiekach. Niekiedy kobiety rodziły nawet kilkanaścioro dzieci. Niestety, gorzej wyglądało przeżycie tej gromadki. Dzieci najłabsze umierały wkrótce po urodzeniu, bądź w niemowlęctwie. Sporo umierało w pierwszych latach życia. Było to skutkiem niemożliwości poradzenia sobie z szeregiem chorób oraz złym stanem higieny. Nie wiadomo przecież, w jaki sposób przenosiły się choroby zakaźne.

Dorośli też umierali niekiedy wcześniej, częstokroć pozostawiając współmałżonków z małymi dziećmi wymagającymi opieki i troski. Nie rzadko powtórne małżeństwa zawierano bardzo szybko po owdowieniu. Zwłaszcza mężczyźni nie umiejący sobie poradzić z pracami domowymi i gromadką osieroconych dzieci szukali nowej żony, która by była gospodynią i matką (macochą) dla małych dzieci.

Zastanawia stosowanie w omawianych pokoleniach w XVIII i XIX wieku niedużego zestawu imion. Często nadawano je w związku ze zbliżającym się tuż po urodzeniu dziecka świętem patrona, czyli imię, jakie dziecko sobie „przyniosło”. Do najczęściej stosowanych imion męskich należały: Jan, Józef, Franciszek, Piotr i Stanisław. Największą popularność spośród żeńskich miały: Marianna, Katarzyna, Magdalena, Agnieszka. Potrzeba jest sporo uwagi, by w umiejętny sposób zrekonstruować dzieje rodziny. Najwięcej kłopotów ta powtarzalność imion przysparza, gdy analizujemy genealogię dotyczącą XVIII wieku, kiedy łacińskie akta są krótkie i lakoniczne zawierające mało informacji. Przykładowo, w akcie małżeństwa nie podawano imion nowo zaślubionych. Przy częstym imieniu i funkcjonowaniu jednocześnie rówieśników o tym samym imieniu mogą pojawiać się dylematy związane z właściwym przyporządkowaniem danej osoby.

Niektóre osoby znamy jedynie z aktu urodzenia. Nie możemy powiedzieć nic o ich dalszych losach. Może poślubiły kogoś w odleglejszej parafii i tylko przypadek pozwoli ich znaleźć. Może wyjechały „za chlebem” za granicę. Może mężczyzna wzięty na wojnę nigdy już nie wrócił w rodzinne strony. Nigdy nie zdołamy wyjaśnić wszystkich tego typu zagadek.

W przedstawionym szkicu genealogicznym zostało przybliżonych ponad dwieście osób pochodzących z jednej rodziny, z kolejnych jej ośmiu generacji. Do tego dochodzą jeszcze ich współmałżonkowie. Wspomina się jeszcze dużą grupę ich współmałżonków oraz przynaj-

mniej wymienia z imion i nazwisk ich teściów. Pozwala to przywołać szereg rodzin powiązanych z rodziną Gąsiorów-Gąsiorowskich. Większość z nich są to rodziny pochodzące z okolic Sierpeca i Bieżunia. Zatem czytelnik z Mazowsza Płockiego spotka nazwiska, z którymi kojarzy znajome osoby oraz krewnych, a nawet przodków. Mimo, że tekst dotyczy formalnie jednej rodziny, dotyka w różny sposób kilkudziesięciu innych skoliigaconych rodzin. Poza zaprezentowanymi ośmioma pokoleniami obejmującymi osoby, które już zmarły, żyją następne cztery pokolenia, a w najmłodszych z nich co roku przybywa nowych jej członków. Historia dalej się toczy. Można zatem dopisać jeszcze informacje o ponad stu Gąsiorach i Gąsiorowskich z młodszych generacji. Dalsze badania i poszukiwania pozwolą również znaleźć osoby oraz całe rodziny, z którymi kontakt dawno się zerwał. Ułatwiają to obecne formy komunikacji umożliwiające znalezienie krewnych nawet mieszkających za oceanem.

Stosunkowo odlegli krewni z rozkwitających dziś gałęzi przeważnie się nie znają, a nawet nie wiedzą o sobie. Spotykając osoby o swoim nazwisku przeważnie nie potrafią stwierdzić, czy jest to odległy krewny-współrodowiec, czy tylko występuje tak zwana „przypadkowa zbieżność nazwisk”. Badania genealogiczne pozwalają jednak takie dylematy rozwikłać. Co więcej, umożliwiają poznawanie dalszych krewnych,

Spotkanie przedstawicieli trzech gałęzi rodziny w Miszewku Strzałkowskim w 1998 roku. Stoją od lewej: Grzegorz, syn Pawła z gałęzi jonnijsko-serockiej; Tomasz, syn Józefa z gałęzi makowskiej; ksiądz Stanisław, syn Tadeusza z gałęzi jonnijsko-serockiej i Paweł Bogdan, syn Wiesława Jana z gałęzi zgagowsko-babieckiej

o których istnieniu wcześniej nie wiedzieli. Przykładowo, przedstawiciele trzech gałęzi zaprezentowanej rodziny znają się i spotykają od lat, mimo że ich przodkowie – trzej bracia urodzili się ponad dwieście lat temu.

Poszczególne rodziny mogą według podobnego wzorca poprzez żmudne i wieloletnie poszukiwania, przede wszystkim archiwalne, odkryć i ocalić z niepamięci swoje dzieje. Warto również odnotować wszelkie wspomnienia i opowieści rodzinne, aby uchronić je od zapomnienia. A rodzinne skarby w postaci starych zdjęć i dokumentów, które przetrwały wojny i wszelkie zawirowania dziejów winny być naszymi pamiętkami i świadectwem naszej tożsamości, odrębności i wyjątkowości w świecie poddawany coraz dalej idącej globalizacji. Historie rodzin są fragmentem naszych dziejów ojczystych i lokalnych. Pozwalają je lepiej poznać i zrozumieć.

Polik. Już od ponad wieku nie mieszka tu żaden Gąsiorowski.
Pozostała tylko historyczna refleksja...

14. Podstawa źródłowa

Archiwum Diecezjalne w Płocku, *Akta metrykalne i stanu cywilnego parafii Biezuń, Gójsk, Jeżewo, Łukomie, Skrwilno, Zawidz.*

Archiwum Państwowe w Płocku, *Akta stanu cywilnego parafii Biezuń, Goleszyn, Gozdowo, Jeżewo, Łukomie, Rościszewo, Zawidz.*

Archiwum Państwowe w Mławie, *Akta stanu cywilnego parafii Biezuń, Lubowidz, Lutocin.*

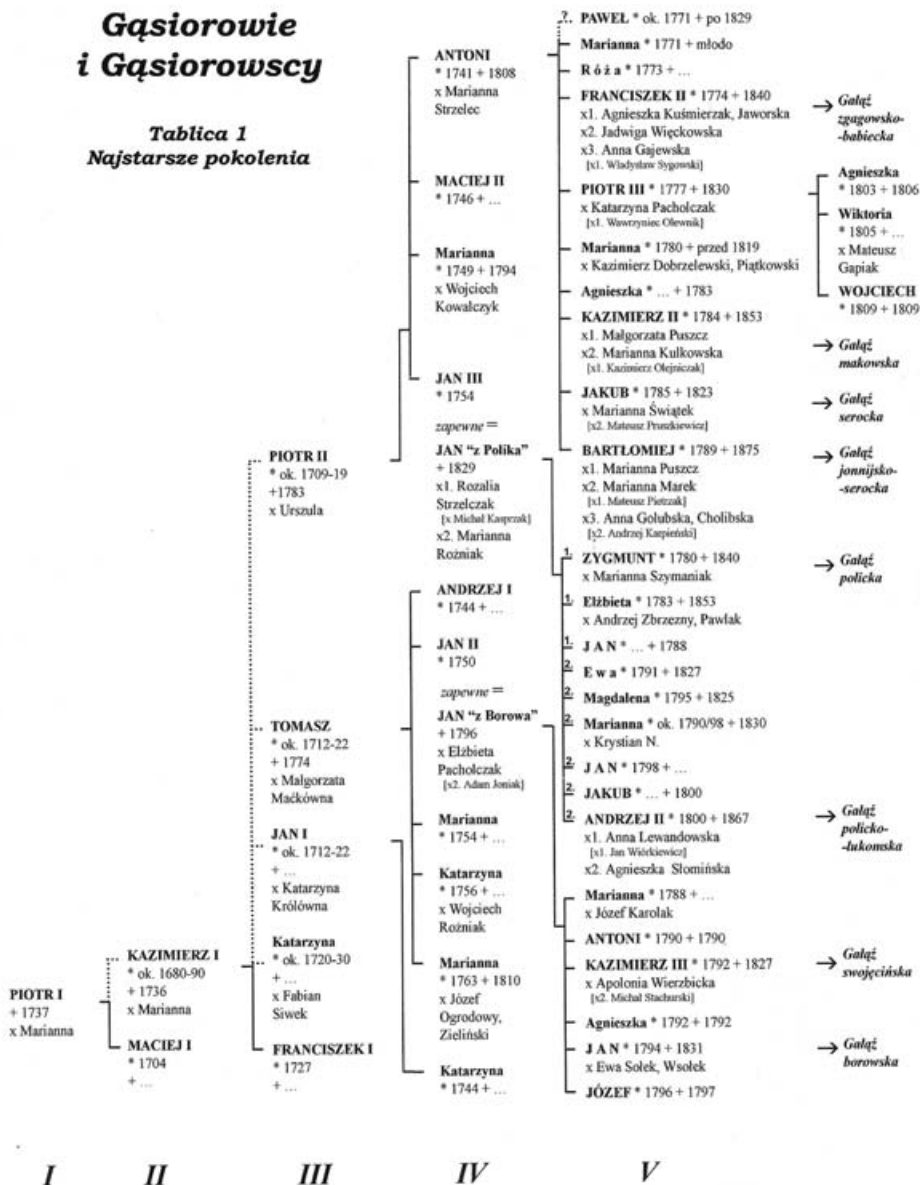
Archiwum rodzinne zawierające zachowane dokumenty, zdjęcia i pamiątki rodzinne.

Relacje ustne członków rodziny.

Znamierowski J. M., *1000 najpopularniejszych nazwisk w Polsce*, Warszawa 2002.

Gąsiorowie i Gąsiorowscy

Tablica 1
Najstarsze pokolenia

Gąsiorowie i Gąsiorowscy

Tablica 2

Gałąź zgagowsko-babiecka

FRANCISZEK
* 1774 + 1840
x1. Agnieszka
Kuśmierzak,
Jaworska
x2. Jadwiga
Więckowska
x3. Anna
Gajewska
[x1. Władysław
Sygowski]

- 1. **JAN**
* 1797 + 1797
- 1. **Marianna**
* 1799 + 1800
- 1. **Franciszka**
* 1801 + ...
x Paweł Ciechowski
- 1. **GRZEGORZ**
* 1805 + 1807
- 1. **WALENTY**
* 1808 + 1810
- 1. **Marianna**
* 1810 + 1838
x Antoni Wiśniewski
[x1. NN.]
- 2. **WALENTY**
* 1815 + 1873
x1. Helena Wójciak
x2. Józefa Marianna
Różańska
x3. Julianna Łukasiak
[x1. Antoni Józef
Różański]
- 2. **Józefa**
* 1817 + 1859
- 2. **Rozalia**
* 1819 + 1834
- 2. **Katarzyna**
* 1825 + ...
x Antoni Lawendowski
[x1. Ewa Skrzyńska]
- 2. **Anna**
* ok. 1826 + 1833
- 2. **ANTONI**
* 1828 + ...
x Katarzyna Brodowska
[x1. Koźnicki]

- 1. **PIOTR** * 1841 + po 1873
x Marianna Mielczarek
- 1. **JÓZEF** * 1845 + 1849
- 1. **Weronika** * ok. 1848 + 1862
- 2. **Katarzyna** * 1851 + 1852
- 2. **JAN** * 1852 + 1860
- 3. **SZCZEPAN** * 1857 + 1940
x Antonina Żołnowska
- 3. **Katarzyna** * 1859 + ...
x Józef Staszewski
- 3. **Marianna** * 1861 + ...
x Franciszek Sugalski
- 3. **Antonina** * 1863 + 1866
- 3. **JAN** * 1866 + ...
- 3. **Teofila** * 1868 + ...
x Jan Skowroński
- 3. **FRANCISZEK**
* 1871 + ok. 1945
x Anna Pirowarska
[x1. Górski]
- 3. **Józefa** * 1873 + 1880
- 3. **Józefa** * 1858 + 1859
- 3. **JAKUB** * 1864 + ...
- 3. **Domicella** * 1866 + ...
x Adam Justat
[x1. Marianna Czarkowska]
- 3. **Aniela** * 1868 + ...

- Teofila** * 1872 + ...
- ANTONI** * 1873 + ...
- Stanisława** * 1875 + ...
- JAN** * 1878 + 1878
- Józefa** * 1878 + 1878
- FRANCISZEK**
* 1879 + 1940
x Stefania Kopka
- ADAM** * 1890 + 1968
- Kazimiera** * 1893 + 1975
- Czesława** * 1896 + 1905
- Józefa** * 1899 + 1905
- STANISŁAW** * 1901 + 1920
- JÓZEF** * 1904 + 1991
x Jadwiga Marcinkowska
- KAZIMIERZ** * 1906 + 1960
x Janina Piotrowska
- JAN** * 1911 + 1911
- Dzieci** + młodo
- Ewa** * 1899 + 1978
x Bronisław Budzich
[x1. Stanisława Radomska]

V

VI

VII

VIII

Gąsiorowie i Gąsiorowscy

Tablica 3

Gałąź makowska

KAZIMIERZ II
* 1784 + 1853
x1. Małgorzata Puszczyk
x2. Marianna Kulkowska
[x1. Kazimierz Olejczak]

<p>1. Marianna Joanna * 1809 + ... x Szczepan Nowakowski</p>	<p>1. MARCIN * 1839 + ...</p>	<p>1. STANISŁAW * ok. 1870 + 1914 x Franciszka Kaczmarczyk</p>
<p>1. Rozalia * 1812 + ... x Ignacy Nowakowski</p>	<p>1. IGNACY * 1841 + 1916 x1. Marianna Browarek x2. Ewa Madej [x1. Adam Kaczmarczyk]</p>	<p>1. JAN * ok. 1875 + ... x Apolonia Banach [x2. Jan Graezyk]</p>
<p>1. Anna * 1815 + ... x Franciszek Mont</p>	<p>1. STANISŁAW * 1843 + 1872 x Dorota Jaskuła [x2. Marcin Krajnik]</p>	<p>1. WŁADYSŁAW * 1880 + 1902</p>
<p>1. JÓZEF * 1817 + 1871 x1. Marianna Mazurowska x2. Marianna Ankiewicz [x1. Mikolaj Klejs]</p>	<p>1. Katarzyna * ok. 1846 + ... x Fabian Czmocho</p>	<p>1. JÓZEF * 1884 + 1886</p>
<p>1. JAN * 1821 + 1839</p>	<p>1. Anna * 1848 + ... x Marian Pesta</p>	<p>WŁADYSŁAW * 1880 + ...</p>
<p>1. Teofila * ok. 1822 + 1830</p>	<p>1. WALENTY * 1850 + 1922 x Teofila Dobiesz</p>	<p>FRANCISZEK * 1892 + 1893</p>
<p>1. Katarzyna * 1824 + ... x Walenty Głownia</p>	<p>1. JÓZEF * 1851 + ... <i>zapewne =</i> JÓZEF x Ewa Krakowska</p>	<p>ALEKSANDER * 1894 + ...</p>
<p>1. ANTONI * 1826 + 1857</p>	<p>1. Antonina * 1854 + ...</p>	<p>KONSTANTY * 1897 + ...</p>
<p>1. Marianna * 1828 + ...</p>	<p>1. Marianna * 1853 + 1864</p>	<p>Józefa * 1899 + 1899</p>
<p>1. WOJCIECH * 1833 + 1899 x1. Marianna Kowalczyk x2. Agnieszka Pawlak [x1. Mateusz Gąsior z Gałęzi położonej w Gałęziach] x3. Franciszka Jóźwiak</p>	<p>1. STANISŁAW * 1855 + ... x Antonina Murawska</p>	<p>STANISŁAW * 1882 + ...</p>
<p>1. MATEUSZ * 1836 + 1855</p>	<p>1. PIOTR * 1856 + ...</p>	<p>Michalina * 1883 + 1885</p>
	<p>1. Józefa * 1859 + ... x Albin Ignacy Grabowski</p>	<p>Leokadia * ok. 1886 + 1894</p>
	<p>1. WAWRZYNIEC * 1862 + po 1926 x Katarzyna Wiśniewska</p>	<p>BOLESŁAW * 1886 + ...</p>
	<p>1. Balbina * 1868 + ... x Jan Morawski</p>	<p>Stanisława * 1889 + ... x Franciszek Malinowski</p>
	<p>1. Apolonia Katarzyna * 1870 + 1875</p>	<p>Czesława * 1891 + 1982 x Aleksey Dąbrowski</p>
	<p>1. Marianna * 1898 + 1899</p>	<p>FRANCISZEK * 1893 + ... x Anna Woźniak</p>
		<p>STANISŁAW * 1896 + przed 1945</p>
		<p>JÓZEF * 1898 + 1966 x Pelagia Czarnačka</p>
		<p>JAN * 1900 + ... x N. Lech</p>
		<p>Wiktoria * ... + ... x N. Tański</p>

V

VI

VII

VIII

Gąsiorowie i Gąsiorowscy

Tablica 4 Gałąź serocka

JAKUB
* 1786 + 1823
x Marianna Świątek
[x2. Mateusz Pruszkiewicz]

JAN
* 1816 + 1817

PIOTR
* 1818 + przed 1887
x1. Ewa Biernat
x2. Katarzyna Kruk

1 **ADAM**
* 1843 + ...

1 **JAN**
* 1845 + ...

1 **Katarzyna**
* 1848 + ...
x Wojciech Przystup
[x1. N.N.]

2 **Ewa**
* 1850 + 1920

2 **Marianna**
* ok. 1855 + 1881
x Józef Niewiadomski
[x2. Anna Szwaracka]

2 **ADAM**
* 1858 + ...

2 **JAN**
* 1858 + 1859

2 **Julianna**
* 1863 + ...
x Antoni Agaciak

V

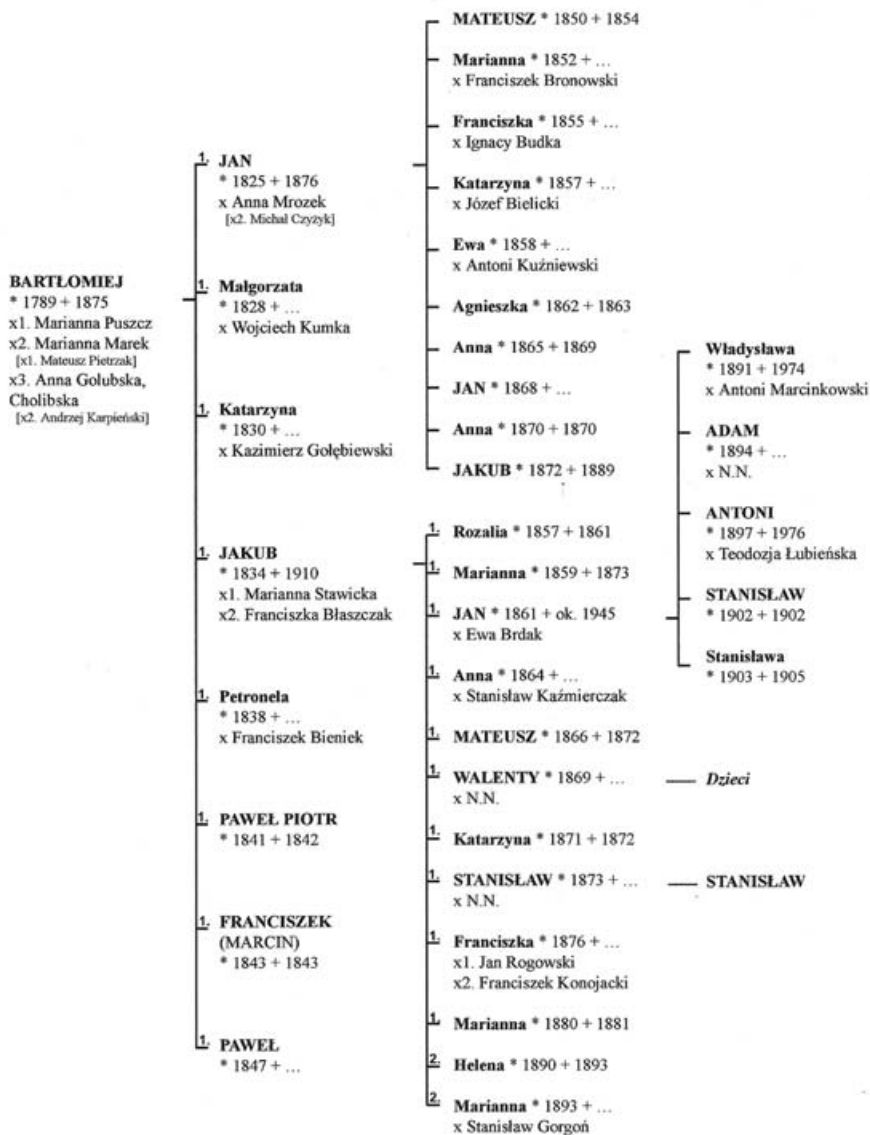
VI

VII

Gąsiorowie i Gąsiorowscy

Tablica 5

Gałąź jonijsko-serocka

V

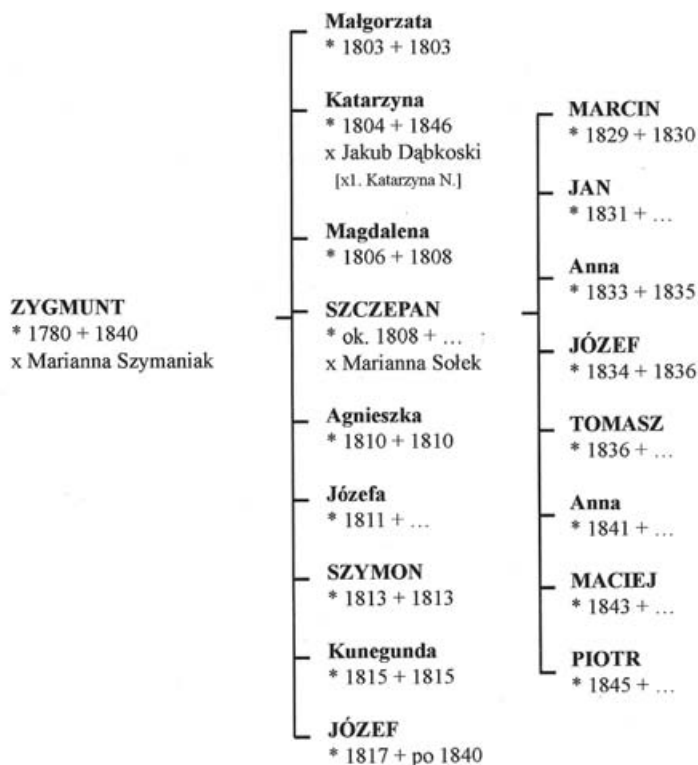
VI

VII

VIII

Gąsiorowie i Gąsiorowscy

Tablica 6 Gałąź policka

V

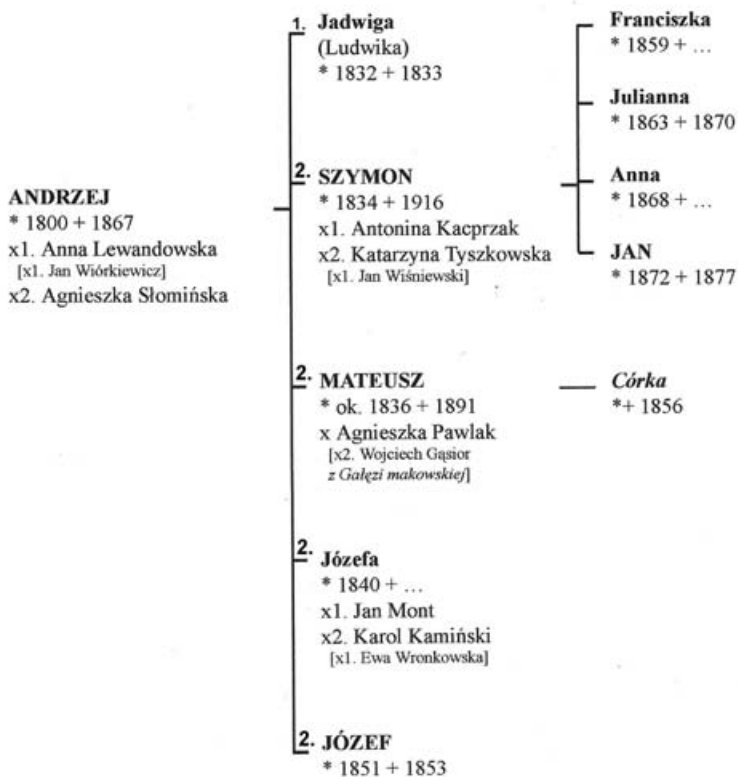
VI

VII

Gąsiorowie i Gąsiorowscy

Tablica 7

Gałąź policko-tukomska

V

VI

VII

Gąsiorowie i Gąsiorowscy

Tablica 8 Gałąź swojczyńska

KAZIMIERZ III
* 1792 + 1827
x Apolonia Wierzbicka
[x2. Michał Stachurski]

JÓZEF
* 1824 + 1899
x1. Ewa Kowalczyk
[x1. Jan Karolewski]
x2. Ewa Wieloch
x3. Anna Jarkowska

MARCIN
* 1826 + 1826

Marianna
* 1827 + ...

1. **Anna**
* 1848 + ...
x Antoni Galiński
1. **ADAM**
* ok. 1851 + ...
x Józefa Stolarska
[x1. Antoni Szymański]
2. **MATEUSZ**
* 1856 + 1857
2. **BARTŁOMIEJ**
* 1860 + ...
2. **Marianna**
* 1860 + ...
2. **Antonina**
* 1863 + 1864
2. **Teofila**
* 1866 + 1867
2. **WOJCIECH**
* 1869 + 1870
3. **JAN**
* 1883 + 1886
3. **JULIAN**
* 1885 + 1885
3. **WŁADYSŁAW**
* 1885 + 1885
3. **Ludwika**
* 1886 + ...
x Jan Błaszczak
3. **Balbina**
* 1887 + ...
x Adam Felczak
[x1. Ewa Kaczmarczyk]
3. **STANISŁAW**
* 1889 + ...
x Katarzyna Witkowska
3. **JULIAN**
* 1892 + 1894
3. **Józefa**
* 1894 + ...
x Jan Spychała
[x1. Leokadia Jędrzejewska]
- **WACŁAW**
* 1908 + 1910

V

VI

VII

VIII

Gąsiorowie i Gąsiorowscy

Tablica 9

Gałąź borowska

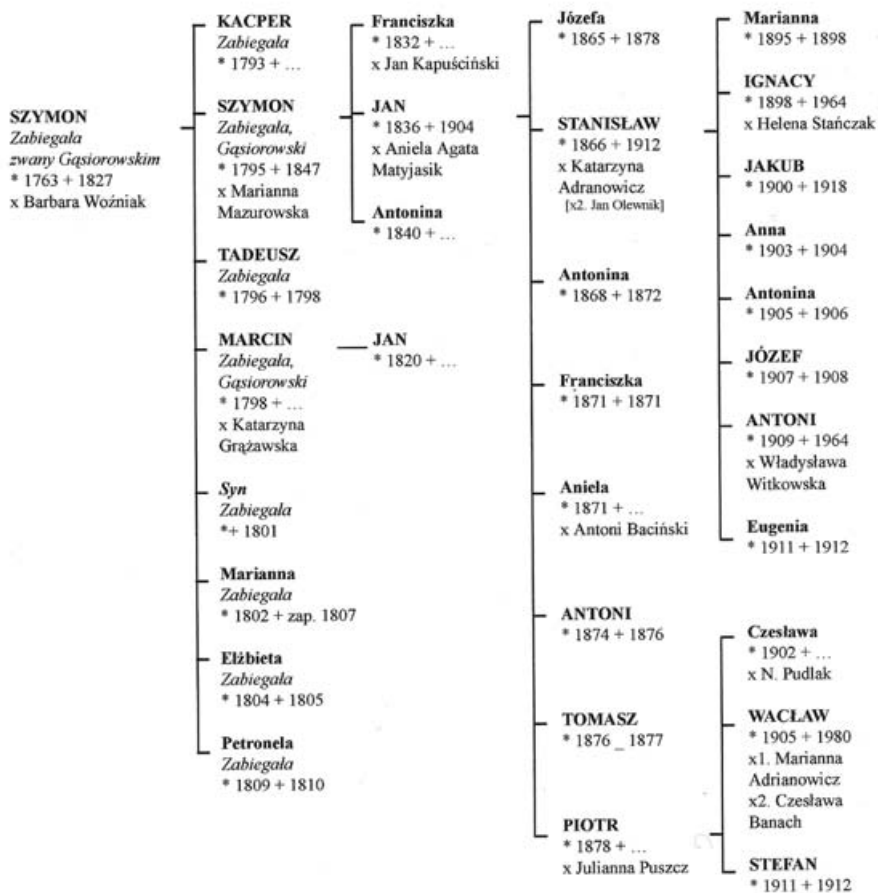
JAN
* 1794 + 1831
x Ewa Sołek,
Wsołek

V

VI

Gąsiorowscy ze Szczehowa i Łukomki

A

B

C

D

E